

เบญจบรรณ

บทที่ 1

บทนำสู่เบญจบรรณ

thirdmill

Biblical Education. For the World. For Free.

© 2012 โดย Third Millennium Ministries

สงวนลิขสิทธิ์ ห้ามทำซ้ำส่วนหนึ่งส่วนใดของสิ่งพิมพ์นี้ในรูปแบบใด ๆ หรือโดยวิธีการใด ๆ ก็ตาม เพื่อผลกำไร (ยกเว้นเพื่อการอ้างอิงโดยสังเขป เพื่อการแสดงความคิดเห็น หรือเพื่องานด้านวิชาการ) โดยไม่ได้รับอนุญาตเป็นลายลักษณ์อักษรจากสำนักพิมพ์ Third Millennium Ministries, Inc., 316 Live Oaks Blvd., Casselberry, Florida 32707

ข้อพระคัมภีร์ทั้งหมดที่อ้างอิงคัดมาจากพระคริสตธรรมคัมภีร์ฉบับมาตรฐานภาษาอังกฤษ (The Holy Bible, English Standard Version® (ESV®)) สงวนลิขสิทธิ์ © 2001 โดย ครอสส์เวย์ (Crossway) หน่วยงานพันธกิจด้านการพิมพ์เผยแพร่ของ “สำนักพิมพ์ข่าวประเสริฐ” (Good News Publishers) ใช้โดยได้รับอนุญาตแล้ว สงวนลิขสิทธิ์ทุกประการ

ข้อมูลเกี่ยวกับ THIRD MILLENNIUM MINISTRIES

Third Millennium Ministries (ผู้รับใช้แห่งสหัสวรรษที่สาม)
เป็นพันธกิจประกาศข่าวประเสริฐของคริสเตียนโดยไม่หวังผลกำไร เพื่อ:

ในการศึกษาด้านพระคัมภีร์แก่ผู้ต้องการศึกษาทั่วโลก โดยไม่คิดค่าใช้จ่าย

เป้าหมายของเราคือการให้การศึกษาด้านคริสต์ศาสนาโดยไม่คิดค่าใช้จ่ายให้แก่ศิษยาภิบาลและผู้
นำคริสเตียนมากมายรอบโลก ที่ยังขาดการฝึกฝนอย่างเพียงพอสำหรับการรับใช้
เราจะบรรลุเป้าหมายดังกล่าวนี้โดยการผลิตและเผยแพร่หลักสูตรศาสนศาสตร์รูปแบบใหม่
ระบบมัลติมีเดีย ทั่วโลก โดยใช้ภาษาอังกฤษ อาหรับ จีนกลาง รัสเซีย และสเปน นอกจากนี้
หลักสูตรของเรายังถูกแปลไปอีกกว่า 12 ภาษา โดยผ่านองค์กรคู่มิตร
หลักสูตรนี้ประกอบด้วยสื่อวีดิทัศน์ที่เน้นภาพ เอกสารคำสอน และข้อมูลต่าง ๆ ทางอินเทอร์เน็ต
และถูกออกแบบมาเพื่อให้ใช้โดยโรงเรียน กลุ่ม หรือบุคคล
ทั้งในระบบออนไลน์และในกลุ่มผู้ร่วมศึกษา

ในช่วงหลายปีที่ผ่านมา

เราได้พัฒนาวิธีการที่จะใช้เงินทุนอย่างคุ้มค่าในการผลิตบทเรียนมัลติมีเดียที่ได้รับรางวัล
ซึ่งมีเนื้อหาและคุณภาพที่ดีที่สุด

เราใช้นักเขียนและบรรณาธิการที่เป็นนักการศึกษาที่ผ่านการฝึกอบรมด้าน ศาสนศาสตร์อย่างดี
และใช้นักแปลที่เป็นเจ้าของภาษาเป้าหมายผู้มีความเข้าใจด้านศาสนศาสตร์

บทเรียนของเรานำเสนอแนวคิดอันลึกซึ้งของศาสตราจารย์จากวิทยาลัยพระคริสตธรรม
และจากศิษยาภิบาลจากทุกมุมโลก ยิ่งกว่านั้น เรายังใช้นักออกแบบกราฟิก นักวาดภาพประกอบ
และผู้ผลิตที่ยึดมั่นในมาตรฐานสูงสุดของการผลิต และใช้อุปกรณ์และเทคโนโลยีต่าง ๆ ที่ทันสมัย

เพื่อที่จะบรรลุเป้าหมายของการเผยแพร่ Third Millennium

ได้สร้างพันธมิตรเชิงยุทธศาสตร์กับคริสตจักร วิทยาลัยพระคริสตธรรม โรงเรียนสอนพระคัมภีร์
มิชชันนารี สถาบันวิทยคริสเตียน ผู้ให้บริการโทรทัศน์ผ่านดาวเทียม และองค์กรอื่น ๆ.
สัมพันธภาพดังกล่าวได้นำไปสู่การเผยแพร่บทเรียนทางวิดีโอจำนวนนับไม่ถ้วน สู่ผู้นำ ศิษยาภิบาล
และนักเรียนพระคัมภีร์ในท้องถิ่น.

และเว็บไซต์ของเราก็เป็นช่องทางเผยแพร่และจัดหาสื่อประกอบบทเรียนเพิ่มเติม
รวมถึงข้อมูลเกี่ยวกับวิธีการเริ่มต้นชมชนแห่งการเรียนรู้อย่างตนเอง.

Third Millennium Ministries ถือว่าเป็นบริษัทประเภท 501(c) (3)

ตามข้อบังคับของกรมสรรพากรแห่งสหรัฐอเมริกา เราพึ่งพาเงินบริจาคที่สามารถลดหย่อนภาษีได้
ที่คริสตจักร มูลนิธิ ธุรกิจ และบุคคลต่าง ๆ ถวายให้ด้วยความอาารี

หากต้องการข้อมูลเพิ่มเติมเกี่ยวกับพันธกิจของเรา

และศึกษาว่าจะมีส่วนร่วมกับพันธกิจนั้นได้อย่างไร โปรดเยี่ยมชมเว็บไซต์ของเรา

www.thirdmill.org.

สารบัญ

บทนำ	1
แนวทางเชิงวิพากษ์ในยุคปัจจุบัน	1
สมมติฐานเบื้องต้น	2
แนวคิดธรรมชาตินิยม.....	2
พัฒนาการทางประวัติศาสตร์.....	3
สถานะผู้เขียน	5
พระนามของพระเจ้า	5
การบันทึกซ้ำ.....	6
ความไม่ต่อเนื่อง	6
กลยุทธ์การตีความ	7
การวิพากษ์แหล่งข้อมูล.....	7
การวิพากษ์รูปแบบ	8
การวิพากษ์ธรรมเนียม	9
การวิพากษ์การจัดเรียบเรียง	10
การวิพากษ์ร่วมสมัย.....	10
แนวทางตามพระคัมภีร์ในปัจจุบัน.....	11
สมมติฐานเบื้องต้น	11
สิ่งเหนือธรรมชาติ.....	11
พัฒนาการทางประวัติศาสตร์.....	12
สถานะของผู้เขียน	12
หลักฐานจากพระคัมภีร์	13
หลักฐานสำคัญที่ว่าโมเสสเป็นผู้เขียน.....	14
กลยุทธ์การตีความ	19
ตามประเด็นหลัก	20
เชิงประวัติศาสตร์.....	20
เชิงวรรณกรรม.....	21

สรุป	23
วิทยากร	24
อภิธานศัพท์	25

เบญจบรรณ

บทที่ 1: บทนำสู่เบญจบรรณ

บทนำ

คุณเคยสงสัยหรือไม่ว่า ความเชื่อคริสเตียนจะแตกต่างกันไปอย่างไร หากปราศจากซึ่งพระคัมภีร์? หากเป็นเช่นนั้น ผู้นำก็จะส่งต่อคำสอนจากคนรุ่นหนึ่ง ไปสู่อีกรุ่นหนึ่ง และจะเป็นไปไม่ได้เลย ที่เราจะประเมินแนวคิดของพวกเขาได้ และจะไม่มีมาตรฐานใดที่ทำให้เราสามารถชี้ เพื่อวินิจฉัยความเห็นที่แตกต่างกันระหว่างพวกเขาได้

แน่นอน สิ่งนี้คงได้เกิดขึ้นกับคนมากมายในอิสราเอล ช่วงสมัยของ โมเสส บรรพบุรุษของพวกเขาได้ส่งต่อเรื่องราวเกี่ยวกับประวัติศาสตร์ยุคแรก และบรรดาอัครบิดรบิดาของพวกเขา โดยเล่าถึงการที่พระเจ้าได้ปลดปล่อยอิสราเอลจากอียิปต์ ได้ทรงมอบบัญญัติแก่พวกเขา และนำพวกเขาไปสู่แผ่นดินพระสัญญา แต่อะไรคือสิ่งที่พวกเขาเชื่อว่าพระเจ้าจะกระทำกับอิสราเอลในสถานการณ์ของเวลานั้น และในอนาคตด้วย? พวกเขาจะวินิจฉัยความเห็นที่แตกต่างกัน ระหว่างเรื่องราวเหล่านั้นได้อย่างไร? พระเจ้าได้ตอบคำถามลักษณะนี้ โดยการมอบหนังสือห้าเล่มแรกของพระคัมภีร์แก่พวกเขา เพื่อเป็นมาตรฐานของความเชื่อ เราเรียกหนังสือห้าเล่มนี้ว่า “เบญจบรรณ”

นี่เป็นบทเรียนแรกในชุดบทเรียน “เบญจบรรณ” และเราตั้งชื่อบทเรียนนี้ว่า “บทนำสู่เบญจบรรณ” ในบทเรียนนี้ เราจะแนะนำให้เห็นว่า หนังสือในพระคัมภีร์ ตั้งแต่ปฐมกาล ถึงเฉลยธรรมบัญญัติ ทำหน้าที่อย่างไรในฐานะมาตรฐานความเชื่อสำหรับอิสราเอล

บทนำสู่เบญจบรรณจะแบ่งออกเป็นสองส่วนหลัก ส่วนแรก เราจะบรรยายแนวทางต่าง ๆ ในปัจจุบันที่ใช้วิพากษ์พระคัมภีร์ส่วนนี้ แนวทางเหล่านี้นำเสนอมุมมองของนักตีความที่ปฏิเสธสิทธิอำนาจเดิมของพระคัมภีร์ ในส่วนที่สอง เราจะสำรวจมุมมองในปัจจุบันตามความเชื่อในพระคัมภีร์ นั่นคือ มุมมองของนักวิชาการพระคัมภีร์ ผู้ยืนยันสิทธิอำนาจเดิมของพระคัมภีร์ว่า เป็นพระวาจาที่พระเจ้าได้คล้อยให้เขียนขึ้น ให้เราเริ่มต้นที่แนวทางเชิงวิพากษ์ปัจจุบัน

แนวทางเชิงวิพากษ์ในยุคปัจจุบัน

แม้บทเรียนของเราจะมุ่งไปยังทิศทางที่แตกต่าง แต่ก็เป็นเรื่องสำคัญที่เราจะต้องตระหนักว่า นักวิชาการพระคัมภีร์สมัยใหม่หลายคน แม้ไม่ใช่ส่วนใหญ่ ได้ปฏิเสธเรื่องการคล้อยจากพระเจ้า และสิทธิอำนาจของเบญจบรรณ ทั้งยังได้ปฏิเสธมุมมองดั้งเดิมของชาวยิว และคริสเตียนที่ว่า เบญจบรรณนั้นถูกเขียนขึ้นในช่วงเวลาของโมเสส ซึ่งเป็นผู้นำยิ่งใหญ่ ผู้รับมอบธรรมบัญญัติให้แก่อิสราเอล มีนักอรรถาธิบาย อาจารย์ ศิษยาภิบาล และแม้กระทั่งฆราวาสมากมาย รับรองมุมมองเหล่านี้ จนแทบจะเป็นไปไม่ได้เลย ที่ผู้ที่ศึกษาพระคัมภีร์อย่างจริงจังจะไม่คล้อยตามมุมมองดังกล่าว ด้วยเหตุนี้ จึงสำคัญอย่างยิ่ง ที่เราต้องเข้าใจบ้างว่า นักวิชาการเชิงวิพากษ์ได้ศึกษาพระคัมภีร์ส่วนนี้อย่างไรบ้าง

ในช่วง 150-200 ปีที่ผ่านมา นักวิชาการเชิงวิพากษ์ได้ให้ความสนใจ ศึกษาเบญจบรรณ อย่างมาก และถึงแม้ว่าเราผู้ศรัทธาในพระคัมภีร์ อาจไม่เห็นด้วยกับหลายแนวทางเหล่านั้น

เบญจบรรณ บทที่ 1: บทนำสู่เบญจบรรณ

แต่ก็จำเป็นที่เราจะต้องตระหนักว่านักวิชาการพันธสัญญาเดิมมากมายยืนอยู่ในจุดใด เพื่อที่เราจะสามารถตอบสนองต่อคำแนะนำของพวกเขาได้อย่างถูกต้อง เราต้องไม่ศึกษาพระคัมภีร์ในสภาพของสูญญากาศ หรือพูดให้ชัดขึ้น คือ ในสภาพที่ปราศจากการตระหนักรู้ถึงสิ่งที่กำลังเกิดขึ้นรอบตัวเรา เราจำเป็นต้องประกาศแนวทางของเรา ด้วยการพิจารณาประเด็นที่ถูกกล่าวถึงในบริบทอื่น ๆ ด้วย

—ดร. จอห์น ออสวอลท์

เพื่อให้เข้าใจแนวทางเชิงวิพากษ์สมัยใหม่ที่มีต่อเบญจบรรณ เราจะดูที่สามประเด็น คือ หนึ่ง สมมติฐานเบื้องต้นสำคัญบางประการ ที่มีอิทธิพลต่อมุมมองเชิงวิพากษ์; สอง มุมมองเชิงวิพากษ์ที่มีต่อสถานะของผู้เขียนหนังสือเบญจบรรณ; และสาม กลยุทธ์การตีความสำคัญหลายประการที่นักวิชาการเชิงวิพากษ์ใช้ ก่อนอื่น ให้เราพิจารณาสมมติฐานเบื้องต้นบางประการที่ส่งอิทธิพลต่อแนวทางเหล่านี้

สมมติฐานเบื้องต้น

มุมมองเชิงวิพากษ์สมัยใหม่เกี่ยวกับพระคัมภีร์ส่วนนี้ โดยมากแล้ว เกิดขึ้น และหลั่งไหลโดยตรงมาจากกระแสปัญญาแห่งการรู้แจ้งในยุโรปตะวันตกยุคศตวรรษที่ 17 และ 18

ตามจุดประสงค์ของเรา จะเน้นที่สมมติฐานเบื้องต้นสำคัญสองประการที่เติบโตมาจากกระแสการรู้แจ้งดังกล่าว มุมมองทั้งสองนี้ได้ส่งอิทธิพลอย่างลึกซึ้งต่อการตีความหนังสือเบญจบรรณเชิงวิพากษ์ ประการแรก เราจะพิจารณาแนวคิดธรรมชาตินิยม และประการที่สอง เราจะดูที่สมมติฐานเบื้องต้นเกี่ยวกับพัฒนาการเชิงประวัติศาสตร์ของความเชื่อของอิสราเอล เราจะเริ่มต้นที่แนวคิดธรรมชาตินิยม

แนวคิดธรรมชาตินิยม

กล่าวโดยสังเขป แนวคิดธรรมชาตินิยม ที่เน้นการรู้แจ้งเป็นความเชื่อทางวิชาการที่ทรงพลัง โดยเชื่อว่า ต่อให้ความเป็นจริงทางจิตวิญญาณมีอยู่จริง แต่ก็จะมีผลกระทบต่อโลกที่เรามองเห็นนี้ ด้วยเหตุนี้ ประเด็นทางจิตวิญญาณจึงไม่มีพื้นที่ในการวิจัยทางวิชาการ ยังไม่ทันถึงช่วงกลางศตวรรษที่ 19 แนวคิดธรรมชาตินิยมก็มีอิทธิพลอย่างสูงแล้วต่อทุกสาขาวิชาการในตะวันตก รวมถึงการศึกษาความเชื่อคริสเตียนด้วย ผลกระทบหลักประการหนึ่งของธรรมชาตินิยมในการศึกษาพระคัมภีร์ ก็คือ การที่นักวิชาการผู้ทรงภูมิ เป็นที่นับถือ ได้ปฏิเสธความเชื่ออันมั่นคง ยาวนาน ของชาวยิว และคริสเตียน ที่ว่าเบญจบรรณได้รับการคลงใจจากพระเจ้า ด้วยเหตุนี้เอง พวกเขาส่วนใหญ่ จึงปฏิบัติต่อเบญจบรรณในแนวทางเดียวกับที่เขาปฏิบัติต่องานเขียนด้านศาสนาในวัฒนธรรมโบราณ โดยทั่วไป ตามมุมมองนี้ เบญจบรรณจึงเต็มไปด้วยข้อผิดพลาด ข้อขัดแย้งกัน และแม้แต่การตีความประวัติศาสตร์คลาดเคลื่อน และหลักศาสนศาสตร์ที่ผิดพลาด เช่นเดียวกับงานเขียนธรรมดาชิ้นอื่น ๆ ของมนุษย์

เบญจบรรณ บทที่ 1: บทนำสู่เบญจบรรณ

แต่ท่านสนใจว่า ในขณะที่สมเด็จพระสันตะปาปา นำไปสู่แนวคิดมนุษยนิยม ทำให้นักวิชาการสมัยใหม่มีอิสระ ไม่ยอมรับว่าเบญจบรรณมีสิทธิอำนาจ และได้รับการคล้อยจากพระเจ้า แต่กระนั้นสมเด็จพระสันตะปาปายังนำไปสู่บางมุมมองเกี่ยวกับพัฒนาการทางประวัติศาสตร์ของความเชื่อของอิสราเอลด้วย

พัฒนาการทางประวัติศาสตร์

ต้นศตวรรษที่ 19 ธรรมชาตินิยมได้นำไปสู่สิ่งที่เราอาจเรียกว่า “ธรรมชาตินิยมเชิงประวัติศาสตร์” เป็นความเชื่อที่ว่า วิธีที่ดีที่สุดในการจะเข้าใจเรื่องใด ๆ ก็คือ ต้องเข้าใจว่าสิ่งนั้นมีพัฒนาการ ผ่านช่วงเวลาตามครรลองของธรรมชาติอย่างไร นักชีววิทยายุคศตวรรษที่ 19 อุกฤษณ์เองเพื่ออธิบายว่า ชีวิตบนโลกนี้มีต้นกำเนิด และวิวัฒนาการอย่างไรผ่านช่วงเวลาหลายสหัสวรรษ นักภาษาศาสตร์ก็ศึกษาร่องรอยพัฒนาการทางประวัติศาสตร์ของภาษาต่าง ๆ ของมนุษย์ นักโบราณคดีก็ประกอบ สร้างภูมิหลัง และความก้าวหน้าของสังคมโบราณของมนุษย์ขึ้นใหม่ และนักวิชาการด้านศาสนา ก็ให้ความสำคัญคล้ายคลึงกันในการบรรยายวิวัฒนาการของศาสนาต่าง ๆ ในโลก ตามธรรมชาติ และประวัติศาสตร์

โดยทั่วไป นักวิชาการตะวันตก สมัยใหม่ยุคต้น ได้ประกอบสร้างวิวัฒนาการของศาสนาในโลกนี้ เพื่อให้สอดคล้องกับความเข้าใจในเรื่องพัฒนาการของสังคมมนุษย์ เช่น เป็นที่ยึดถือกันโดยทั่วไปว่า เริ่มแรก มนุษย์สมัยโบราณได้สร้างสังคมชนเผ่าเผ่าค้ำบรรพ์ขึ้น และมีการนับถือผี โดยเชื่อว่าวัตถุต่าง ๆ ในธรรมชาติล้วนมีวิญญาณมาเกี่ยวข้อง เมื่อเวลาผ่านไป สังคมชนเผ่าค้ำบรรพ์ ก็ก่อตัวขึ้นเป็นแคว้นที่มีหัวหน้าปกครอง และมีลักษณะพหุเทวนิยม ซึ่งเชื่อในเทพมากมาย เมื่อแคว้นเหล่านี้ประกอบกันขึ้นเป็นสมพันธที่ใหญ่อัน ศาสนาก็เริ่มเปลี่ยนจากพหุเทวนิยม ไปเป็นอติเทวนิยม ซึ่งเชื่อว่าเทพองค์หนึ่งยิ่งใหญ่เหนือเทพอื่นทั้งปวง ในที่สุด พร้อมกับพัฒนาขึ้นเป็นอาณาจักร และจักรวรรดิขนาดใหญ่ กษัตริย์ และนักบวชผู้ทรงอำนาจก็จะนำชนชาติของพวกเขาจากอติเทวนิยม มาสู่เอกเทวนิยม ซึ่งเชื่อในเทพ หรือพระเจ้าองค์เดียว และในมุมมองด้านประวัติศาสตร์เชิงธรรมชาตินี้ การกำหนด หรือการบันทึกบรรพตฐานด้านศาสนาจะยังไม่เกิดขึ้น จนกระทั่งถึงระยะที่มีการพัฒนาอย่างสูงเช่นนี้ก่อน ก่อนที่จะถึงช่วงนี้ ศาสนาได้ผ่านมาหลายชั่วอายุคน โดยผ่านธรรมเนียมถ่ายทอดทางวาจา และผ่านการประกอบพิธีกรรมเท่านั้น

ที่นี่ เราควรทราบด้วยว่า ภายหลัง ในศตวรรษที่ 20 นักมานุษยวิทยาส่วนใหญ่ไม่เชื่อถือแนวคิดที่ว่าศาสนาต่าง ๆ วิวัฒนาการตามแนวทางเรียบง่ายเช่นนั้น แต่แนวคิดเหล่านี้ก็มีอิทธิพลอย่างลึกซึ้งต่อวิธีการที่นักวิชาการพระคัมภีร์ในยุคต้นของสมัยใหม่ศึกษาเบญจบรรณ และมุมมองเหล่านี้ยังมีอิทธิพลต่อการศึกษาพระคัมภีร์ต่อเนื่องมาจนถึงแม้กระทั่งในปัจจุบัน

สิ่งที่เราเรียกว่า “แนวคิดวิชาการเชิงวิพากษ์” มักสันนิษฐานว่าพันธสัญญาเดิมสะท้อนพัฒนาการของความเชื่อ จากรูปแบบศาสนาเด็กค้ำบรรพ์ที่ซับซ้อนน้อย ไปสู่รูปแบบศาสนาที่ซับซ้อนกว่า มีรายละเอียดองค์ประกอบมากกว่า ซึ่งดีกว่ารูปแบบก่อนหน้านั้น

มีสองประเด็นให้เรากล่าวถึงเรื่องนี้ได้ ประเด็นแรก ถ้าพูดในเชิงบวก ก็คือ มีความก้าวหน้าอย่างต่อเนื่องในแง่ที่ว่า พระเจ้าเปิดเผยพระองค์เองอย่างไร พระคัมภีร์แสดงให้เห็นสิ่งนี้ สิ่งที่เราเรียกว่า “การเติบโตแบบชีวภาพ” ในการเติบโตแบบนี้ คำสอน ประเด็นหลัก และแนวคิดเกี่ยวกับพระเจ้าเติบโตจากเมล็ดไปสู่สภาพโตเต็มวัย และด้วยเหตุนี้ พระคัมภีร์จึงได้กล่าวถึงความก้าวหน้าด้วย ดังนั้น แน่หนอนว่า จะต้องมีการมีรูปแบบของความก้าวหน้านี้ อยู่ภายในพระคัมภีร์ และภายในเบญจบรรณ นี้ก็คือ ความเคลื่อนไหว จากจุดเริ่มต้นการเปิดเผยของพระเจ้า ไปสู่การเกิดดอกออกผลบริบูรณ์ คุณจะเห็นภาพชัดขึ้น หากลองจินตนาการถึงบรรดาภาพที่แสดงพัฒนาการอย่างรวดเร็วของดอกไม้บานดอกหนึ่ง

เบญจบรรณ บทที่ 1: บทนำสู่เบญจบรรณ

แต่ถ้าพูดในเชิงลบ โดยทั่วไป นักวิชาการเชิงวิพากษ์จะยึดมั่นในมุมมองด้าน วิวัฒนาการ หรือพัฒนาการของประวัติศาสตร์มนุษย์ ซึ่งถือว่าความก้าวหน้า เป็นสิ่งที่หลีกเลี่ยงไม่ได้ ทั้งนี้ ทั้งหมดที่เราต้องทำ ก็คือ มองไปที่โลกรอบตัวเรา เพื่อที่จะเห็นว่า แนวคิด “ความก้าวหน้าเป็นสิ่งที่หลีกเลี่ยงไม่ได้” ก็คือ “มหามายาคติ” จริงอยู่ว่าเราก้าวหน้า แต่ในขณะที่เราก้าวหน้า เราทวิวัฒนาการถอยหลังด้วย ดังนั้น จึงมีอะไรสักอย่างเกี่ยวกับความยโสของคนสมัยใหม่ ที่มองสิ่งที่เก่าแก่กว่า ว่าเป็นสิ่งด้อยกว่า ทั้ง ๆ ที่ในความเป็นจริงแล้ว ก็เป็นแค่การที่กักเอาเองในเชิงปรัชญา มุมมองนี้ไม่ใช่สิ่งที่พบในพระคัมภีร์เลย

—ศาสตราจารย์ไมเคิล เจก โกลโด

มุมมองสมัยใหม่ยุคต้น เกี่ยวกับศาสนาในโลกนี้ เห็นได้ชัดเจนว่า แตกต่างจากแนวทางที่พระคัมภีร์แสดงให้เห็นถึงพัฒนาการของความเชื่อของอิสราเอล เบญจบรรณนั้นนำเสนอความเชื่อของอิสราเอลว่า เป็นความเชื่อ เอกเทวนิยมเสมอมา จากอาดัม และเอวา ถึงโนอาห์ ไปถึงอัครบิดร และไปถึงหัวหน้าเผ่าต่าง ๆ ของอิสราเอล บรรดาผู้เชื่อวางใจในมัสการพระเจ้าเที่ยงแท้องค์เดียว ในฐานะพระผู้สร้างทุกสิ่ง และตามที่เรารับจากหนังสือปฐมกาล ในระยะแรก ๆ นี้ ความเชื่อเอกเทวนิยมอย่างแท้จริงนี้ถูกส่งต่อโดยผ่านทางวาจา และพิธีกรรมจากรุ่นสู่รุ่น

จากนั้น ตามบันทึกในเบญจบรรณ การเปลี่ยนผ่านครั้งสำคัญเกิดขึ้นในสมัยของโมเสส ในยุคนี้เอง เริ่มมีการประมวล บรรทัดฐานความเชื่อของอิสราเอล โมเสสเตรียมอิสราเอลเพื่อให้เป็นชนชาติ โดยเริ่มต้นที่การบันทึกพระบัญญัติของพระเจ้าลงในหนังสือพันธสัญญา และบัญญัติ 10 ประการ และตามที่เราจะได้เห็นในภายหลัง โดยการประพันธ์ส่วนที่เหลือของเบญจบรรณ เพื่อเป็นแนวทางสำหรับความเชื่อของอิสราเอล ดังนั้น จากพระคัมภีร์ ศาสนาของอิสราเอลเน้นที่งานเขียนศักดิ์สิทธิ์ตั้งแต่สมัยโมเสส เป็นเวลานานก่อนอิสราเอลจะมีกษัตริย์ และพระวิหาร

แม้บันทึกในพระคัมภีร์ อันเป็นที่รู้จักกว้างขวางกล่าวตรงไปตรงมาถึงเพียงนี้ แต่แนววิพากษ์ในปัจจุบันก็ยังมองว่าลำดับเหตุการณ์นี้เป็นไปไม่ได้ เนื่องจากข้อสันนิษฐานด้านธรรมชาตินิยมเชิงประวัติศาสตร์ นักวิชาการเชิงวิพากษ์สมัยใหม่ได้รื้อองค์ประกอบภาพความเชื่อของอิสราเอล ตามพระคัมภีร์ และประกอบสร้างขึ้นมาใหม่ให้สอดคล้องกับแนวคิดสมัยใหม่ ที่อธิบายว่าศาสนาในยุคโบราณนั้นมีวิวัฒนาการอย่างไร ในมุมมองนี้ บรรพบุรุษยุคก่อนประวัติศาสตร์ของอิสราเอลนับถือผี จากนั้น อัครบิดรของอิสราเอล ก็เปลี่ยนมาเป็นพหุเทวนิยม เมื่อเผ่าต่าง ๆ มารวมตัวกันเป็นแคว้น มุมมองนี้ ถ้ามีโมเสสสักคน ที่นำอิสราเอลออกจากอียิปต์ คนอิสราเอลที่เขาเข้าไปนั้นก็เพียงแต่สมาพันธ์ของเผ่าต่าง ๆ ที่มีลักษณะความเชื่อแบบอิดเทวนิยม และ ตรงข้ามกับที่พระคัมภีร์สอน นักตีความเชิงวิพากษ์เชื่อว่า ในระยะนี้ของพัฒนาการทางสังคม จะไม่มีทางเป็นไปได้ ที่ใครสักคนจะบันทึกมาตรฐานความเชื่อของอิสราเอลไว้ มาตรฐานที่เป็นลายลักษณ์อักษรเช่นนั้นคงสามารถเกิดขึ้นได้ในช่วงต้นแห่งยุคกษัตริย์ของอิสราเอลเท่านั้น เมื่อบรรดากษัตริย์ และปุโรหิตของอิสราเอล แสวงหาวิธีที่จะกำหนดหลักการความเชื่อของอิสราเอล ดังนั้น ในความเห็นของนักวิชาการเชิงวิพากษ์ จึงเชื่อว่า นับตั้งแต่ยุคกษัตริย์เป็นต้นมา ศาสนาของอิสราเอลจึงมีความเป็นศาสนาตามหลักการมากขึ้น

เมื่อเราได้พิจารณาสมมติฐานเบื้องต้นของแนวทางวิพากษ์ปัจจุบันเกี่ยวกับพระคัมภีร์ และพัฒนาการทางประวัติศาสตร์ความเชื่อของอิสราเอลแล้ว เราก็ควรหันไปสู่ประเด็นที่สอง ที่สัมพันธ์กันอย่างใกล้ชิด คือ มุมมองเหล่านี้ส่งผลกระทบต่อแนวทางเชิงวิพากษ์เกี่ยวกับสถานะของผู้เขียนเบญจบรรณ อย่างไร?

เบญจบรรณ บทที่ 1: บทนำสู่เบญจบรรณ

สถานะของผู้เขียน

ตามที่เราได้เห็นแล้ว นักคิดความเชิงวิพากษ์ เชื่อว่าความเชื่อของอิสราเอล เริ่มถูกประมวลขึ้นในยุคกษัตริย์ของอิสราเอลเท่านั้นแน่นอน ข้อสันนิษฐานนี้จึงหมายความว่า โมเสสไม่มีส่วนเกี่ยวข้องใด ๆ กับการเขียนเบญจบรรณ ตรงกันข้าม หนังสือห้าเล่มนี้เป็นผลมาจากกระบวนการซับซ้อนยาวนานที่เริ่มต้นจากการถ่ายทอดคำพยากรณ์ในสมัยโบราณ ตามด้วยการรวบรวมเป็นเอกสารต่าง ๆ มากมายในยุคกษัตริย์ และการปรับแก้ รวบรวมให้เป็นหนังสือเบญจบรรณ ที่เรารู้จักกันในทุกวันนี้ ก็เกิดขึ้นในช่วงที่อิสราเอลถูกกวาดต้อนไปเป็นเชลย และช่วงเวลาภายหลังเท่านั้น ทั้งนี้ เมื่อนักศึกษาพระคัมภีร์ได้อินว่านักวิชาการมากมายเชื่อพัฒนาการของเบญจบรรณ ตามประวัติศาสตร์อันยาวนานนี้ เป็นครั้งแรก พวกเขาที่ย่อมสงสัยอย่างอย่างไม่มีข้อกังขาว่า มีหลักฐานอะไรมาสนับสนุนมุมมองดังกล่าวนี้

เราจะพิจารณาแนวทางนี้ ด้วยการศึกษาดานะผู้เขียนเบญจบรรณ โดยสรุปหลักฐานสำคัญสามประการตามที่นักวิชาการเชิงวิพากษ์เสนอ เราจะเริ่มต้นที่ความหลากหลายของพระนามของพระเจ้าที่พบในเบญจบรรณ

พระนามของพระเจ้า

นักคิดความเชิงวิพากษ์ยุคแรกตั้งข้อสังเกตว่า ในเบญจบรรณมีพระนามอันหลากหลาย เมื่อก้าวถึงพระเจ้า และพวกเขาแย้งว่าความหลากหลายนี้คือ หลักฐานของวิวัฒนาการอันยาวนานของความเชื่อของอิสราเอล เช่น บางครั้งเบญจบรรณ ก็ใช้แค่คำภาษาฮีบรู “เอลอฮิม” (אֱלֹהִים) แปลว่า “พระเจ้า” ในตอนอื่น พระเจ้ายังถูกเรียกว่า “ยาห์เวห์” (יהוה) แปลว่า “พระเจ้าผู้เป็นเจ้า” นอกจากนี้เบญจบรรณ ยังผนวกสองคำนี้เข้าด้วยกัน และร่วมกับคำอื่น ๆ ด้วย เช่น “ยาห์เวห์ เอลอฮิม” แปลว่า “พระเจ้า องค์พระเจ้าผู้เป็นเจ้า” และ “ยาห์เวห์ ยิเรห์” แปลว่า “พระเจ้าผู้ทรงจัดเตรียม” พระเจ้ายังถูกเรียกว่า “เอล เอลีโอน” แปลว่า “พระเจ้าสูงสุด” และ “เอล ชัดคัย” ซึ่งมักแปลว่า “พระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์”

เมื่อถึงจุดนี้ สิ่งสำคัญที่เราต้องเข้าใจก็คือ ในขณะที่เบญจบรรณ สะท้อนความหลากหลายของพระนามพระเจ้า แต่สิ่งนี้ไม่ใช่เรื่องแปลก งานวิจัยยุคศตวรรษที่ 20 เกี่ยวกับนามของเทพเจ้าในศาสนาโบราณอื่น ๆ ของตะวันออก ได้ชี้ให้เห็นว่าผู้เขียนคนเดียวกันต่างก็ใช้นามหลากหลายสำหรับเทพเจ้าของพวกเขาเช่นกันด้วย แต่กระนั้น นักวิชาการเชิงวิพากษ์ยุคแรกก็ยังคิดว่าความหลากหลายของพระนามพระเจ้า ในเบญจบรรณเผยให้เห็นถึงประวัติศาสตร์อันยาวนานของการประพันธ์ พวกเขาเชื่อว่าพระนามพระเจ้าที่ต่างกัน บ่งบอกว่าแหล่งข้อมูลหนึ่งถูกเพิ่มเติมเข้ากับอีกแหล่งหนึ่ง ในที่สุดก็กลายมาเป็นเบญจบรรณ

เมื่อคุณอ่านพันธสัญญาเดิมตลอดทั้งเล่ม ก็ไม่จำเป็นต้องใช้เวลานานที่จะสังเกตได้ว่า มีการใช้พระนามพระเจ้าแตกต่างกันมากมาย เช่น ในปฐมกาล 1 พระนามพระเจ้า คือ “เอลอฮิม” ต่อมา ในปฐมกาล 2 คุณก็เห็นพระนาม “ยาห์เวห์” ซึ่งแนวคิดเชิงวิพากษ์ จะเข้าใจสิ่งนี้แตกต่างจากแนวทางตามพระคัมภีร์อย่างมาก นักวิชาการเชิงวิพากษ์จะบอกว่าพระนามเหล่านี้มาจากแหล่งที่มาแตกต่างกัน ในฐานะที่เราเชื่อมั่นในพระคัมภีร์ ข้าพเจ้าคิดว่าเราจำเป็นต้องย้อนกลับไปเล็กน้อย และทำความเข้าใจกับภาพใหญ่เสียก่อน พระเจ้าคือ “เอลอฮิม” และพระองค์ก็คือ “ยาห์เวห์” “เอลอฮิม” คือ พระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ ผู้ครอบครองเหนือโลกนี้ ผู้สร้าง ผู้ที่ชนชาติทั้งปวงในโลกนี้จะยอมรับว่าเป็นพระเจ้า องค์ผู้ทรงอำนาจสูงสุด พระองค์ผู้ยิ่งใหญ่สูงสุดนั่นเอง แต่ในสัมพันธภาพเชิงพันธสัญญากับชนชาติอิสราเอล พระองค์เปิดเผยพระองค์เอง โดยผ่านพระนาม ที่สื่อถึงความเป็นบุคคลอย่างมาก ได้แก่ ยาห์เวห์ พระองค์คือ “เราเป็น” (เอกพจน์) ผู้ที่จะอยู่เพื่อคนของพระองค์ และจะอยู่กับคนของพระองค์ นั่นคือพระนามตามพันธสัญญา เนื่องจากอิสราเอลคือ ประชากรที่ถูกเลือกสรรของพระเจ้า

เบญจบรรณ บทที่ 1: บทนำสู่เบญจบรรณ

—ดร. เดวิด ทอลลีย์

นอกเหนือจากพระนามพระเจ้าที่หลากหลายแล้ว นักวิชาการเชิงวิพากษ์มากมายได้สนับสนุนมุมมองของพวกเขาเกี่ยวกับสถานะผู้เขียนเบญจบรรณ โดยมุ่งความสนใจไปที่สิ่งที่เขาเรียกว่า “การบันทึกซ้ำ”

การบันทึกซ้ำ

จะเห็นได้ง่าย ๆ ว่า หลายข้อความในเบญจบรรณ มีความคล้ายคลึงกัน แต่นักตีความเชิงวิพากษ์ได้โต้แย้งว่า ข้อความเหล่านี้สะท้อนเรื่องราวที่ถูกถ่ายทอดทางวาจาที่แตกต่างกันท่ามกลางกลุ่มคนที่แตกต่างกัน รวมทั้งสะท้อนกระบวนการที่เรื่องราวเหล่านี้ได้ถูกบันทึกในเบญจบรรณ

ตัวอย่างเช่น นักตีความมักชี้ไปที่สิ่งที่พวกเขาเรียกว่า “สองเรื่องราวแห่งการทรงสร้าง” ในปฐมกาล 1:1-2:3 และ ปฐมกาล 2:4-25 พวกเขาชี้ไปที่ความคล้ายคลึงกันระหว่างเรื่องราวของอับราฮัม และอิสอัค เมื่อพวกเขาโคก และทำให้ภรรยาต้องตกอยู่ในอันตราย ในปฐมกาล 12:10-20; 20:1-18; และ 26:7-11 นักตีความตามความเชื่อดั้งเดิม ทั้งชาวยิว และชาวคริสต์ ต่างอธิบายความคล้ายคลึงเหล่านี้อย่างสมเหตุสมผล แต่นักวิชาการเชิงวิพากษ์ กลับตั้งคำถามว่าเรื่องราวเหล่านี้ แสดงถึงการถ่ายทอดทางวาจาที่แตกต่างกัน ซึ่งถูกบันทึกไว้ ก่อนถูกรวบรวมเข้าเป็นส่วนหนึ่งของเบญจบรรณ

ประเด็นที่สาม นักวิชาการเชิงวิพากษ์ได้ชี้ไปยังสิ่งที่พวกเขามองว่าเป็นความไม่ต่อเนื่องในเบญจบรรณ และอ้างว่า ความไม่ต่อเนื่องนี้ สนับสนุนการประกอบสร้างอันซับซ้อนของพวกเขาเกี่ยวกับสถานะผู้เขียนพระคัมภีร์ส่วนนี้

ความไม่ต่อเนื่อง

ตัวอย่างเช่น พวกเขามักตั้งข้อสังเกต ถึงความแตกต่างระหว่างข้อกำหนดสำหรับปีศา ในอพยพ 12:1-20 และ เฉลยธรรมบัญญัติ 16:1-8 และชี้ไปที่ความแตกต่างระหว่างบัญญัติ 10 ประการ ในอพยพ 20:1-17 และในเฉลยธรรมบัญญัติ 5:6-21 อีกครั้งหนึ่งที่นักตีความตามความเชื่อดั้งเดิมของทั้งชาวยิว และชาวคริสต์ ได้แสดงให้เห็นว่าความแตกต่างนี้ และที่อื่น ๆ สามารถสอดคล้องกันได้ แต่นักตีความเชิงวิพากษ์มองสิ่งเหล่านี้ว่าสะท้อนประวัติศาสตร์อันซับซ้อน ยาวนาน ของการถ่ายทอดทางวาจา และแหล่งข้อมูลที่ถูกรวบรวมไว้เป็นลายลักษณ์อักษร ถูกถักทอขึ้นเป็นเบญจบรรณที่เรามีในวันนี้

เมื่อคุณอ่านพระคัมภีร์ โดยเฉพาะเมื่ออ่านเบญจบรรณ คุณก็จะพบว่า เป็นวรรณกรรมมากมายหลากหลายประเภท บางครั้ง คุณก็อ่านพบสิ่งต่าง ๆ เช่น ในตอนต้นของหนังสือปฐมกาล เมื่อคุณเริ่มอ่านในปฐมกาล 1:1-2:3 เราเห็นภาพของพระเจ้าทรงสร้างสารพัดสิ่งในเจ็ดวันโดยมีลำดับเฉพาะ พระเจ้าทรงสร้างด้วยพระคำรัสของพระองค์ และนี่คือข้อความแห่งฤทธานุภาพเกี่ยวกับพระเจ้าผู้ทรงฤทธิ์ พระเจ้าในฐานะพระผู้สร้าง พระเจ้าผู้สร้างมนุษย์ตามพระฉายาของพระองค์ แต่เมื่อถึงบทถัดมา ใน 2:4-25 เราก็มียกเรื่องราวหนึ่งของการทรงสร้าง อันมีลักษณะเป็นลำดับก่อนหลัง พอเราเห็นเรื่องราวนี้ บางคนก็จะมองไปที่ความขัดแย้งกัน เนื่องจากตอนนี้ เราเห็นพระเจ้าถูกเรียกว่า “พระเจ้า พระผู้เป็นเจ้า” แทนที่จะเป็นพระเจ้าพระองค์นี้ ผู้เนรมิตสร้างสิ่งต่าง ๆ ด้วยพระคำรัส เรากลับเห็นพระเจ้า ผู้เสด็จลงมาจริง ๆ พระองค์ทรงสร้างมนุษย์ พระคัมภีร์กล่าวว่า พระองค์สร้างมนุษย์จากผงเคลดิน ให้เป็นชายคนแรก จากนั้น พระองค์ก็สร้างหญิงคนแรกจากร่างกายของชายคนนั้น ที่นี้ คุณได้เห็นพระเจ้า

เบญจบรรณ บทที่ 1: บทนำสู่เบญจบรรณ

แทนที่จะเป็นพระเจ้าผู้สร้างที่เรามองไม่เห็น พระเจ้าเสด็จลงมา ในลักษณะที่เหมือนความเข้าใจของมนุษย์ว่า พระองค์ทำสิ่งต่าง ๆ ให้เกิดขึ้นด้วยพระหัตถ์ของพระองค์เอง ดังนั้น ในที่สุดแล้ว เรื่องราวทั้งสองลักษณะ จึงเสริมให้เรื่องราวสมบูรณ์ขึ้น ไม่ใช่ขัดแย้งกัน

จึงเป็นอีกครั้งหนึ่ง ที่เราต้องระลึกเสมอว่า แท้จริงแล้ว นี่เป็นความขัดแย้งกันจริง ๆ หรือ? เราคิดหรือว่า คนยุคโบราณนั้นจะไม่เห็นสิ่งต่าง ๆ เหล่านี้? ผมหมายถึง นี่คือ กุญแจสำคัญ คนยุคโบราณไม่ใช่คนโง่เขลา ยุคสมัยแตกต่างกัน วัฒนธรรมแตกต่างกัน แต่พวกเขาก็มีสมอง และด้วยสติปัญญา พวกเขาถูกรวบรวมสิ่งเหล่านี้ไว้ด้วยกัน ฉะนั้น เรื่องราวที่สองจึงทำให้เราเห็นพระเจ้าผู้ทรง “ลงมือปฏิบัติ” มากกว่า ในทางศาสนศาสตร์ เราเรียกลักษณะเช่นนั้นว่า “พระเจ้าผู้ดำรงนิรันดร์ และผู้สร้างสิ่งสารพัดให้ดำรงอยู่” พระเจ้าผู้เสด็จมาสู่การทรงสร้าง และข้าพเจ้าคิดว่า วิธีการอ่านพระคัมภีร์อย่างสัตย์ซื่อ นั้นไม่ใช่อ่านด้วยความสงสัย แต่อ่านด้วยสัมผัสแห่งความกระตือรือร้นที่จะเข้าใจในที่สุด

รู้ไหม ข้าพเจ้าอาจมีคำถามก็ได้ แต่เป็นการแสวงหาความเข้าใจ ด้วยความเชื่อ และท้ายที่สุดแล้ว ข้าพเจ้าเชื่อว่าสิ่งที่อยู่ในพระคัมภีร์ ก็คือ สิ่งที่พระเจ้าต้องการให้อยู่ในพระคัมภีร์นั้น และหน้าที่ของข้าพเจ้า ในฐานะผู้อ่านก็คือ ต้องฟังพระวจนะอย่างตั้งใจ โดยเฉพาะในส่วนที่รบกวนจิตใจข้าพเจ้า เพื่อพยายามเข้าใจสิ่งที่พระเจ้ากำลังตรัส และบางครั้ง เราต้องวางสองสิ่งที่ต่างกันไว้คู่กันเพื่อการเปรียบเทียบ เราควรขอบคุณพระเจ้าสำหรับสิ่งนั้น เนื่องจากในเวลาที่แตกต่างกันและในสถานที่ที่แตกต่างกัน ภาพสองแบบที่แตกต่างกันนั้น อาจจะสื่อสารอย่างมีความหมายได้ดีในช่วงเวลาหนึ่งมากกว่าในอีกช่วงเวลาหนึ่งก็ได้

—ดร. ไบรอัน ดี รัสเซล

เราได้พิจารณาแนวคิดเชิงวิพากษ์ปัจจุบัน ในแง่ของสมมติฐานเบื้องต้น และมุมมองเกี่ยวกับสถานะของผู้เขียนแล้ว ต่อไป เราสามารถพิจารณากลยุทธ์หลัก ที่นักวิชาการเชิงวิพากษ์ใช้ตีความ เมื่อพวกเขาศึกษาเบญจบรรณ

กลยุทธ์เพื่อการตีความ

มีหลายวิธีในการสรุปประเด็นเหล่านี้ แต่เราจะพิจารณาห้ากลยุทธ์หลักที่นักวิชาการเชิงวิพากษ์ยุคใหม่ใช้ เราจะศึกษากลยุทธ์เหล่านี้ตามลำดับที่ถูกพัฒนาขึ้นมา โดยเริ่มที่ “การวิพากษ์แหล่งข้อมูล”

การวิพากษ์แหล่งข้อมูล

การวิพากษ์แหล่งข้อมูล หรือที่เรียกในระยะแรกว่า “การวิพากษ์เชิงวรรณกรรม” เริ่มต้นจากงานเขียนของ เค เอช กร๊าฟ “หนังสือประวัติศาสตร์ด้านพันธสัญญาเดิม” ดีพิมพ์ใน ค.ศ. 1866 และขัดเกลาโดยนักตีความผู้เป็นที่รู้จักมากกว่า คือ จูเลียส เวลเฮาเซน ใน “บทนำสู่ประวัติศาสตร์ของอิสราเอล” ดีพิมพ์ใน ค.ศ. 1883

นักวิพากษ์แหล่งข้อมูลเชื่อว่า เบญจบรรณได้พัฒนาขึ้น จากการถ่ายทอดทางวาจา เช่นเดียวกับงานเขียนด้านศาสนาสมัยโบราณอื่น ๆ แต่พวกเขามุ่งความสนใจไปที่การระบุ และการตีความส่วนต่าง ๆ ของเบญจบรรณ ที่พวกเขาเชื่อว่ามาจากแหล่งข้อมูลอิสระซึ่งเป็นลายลักษณ์อักษร ซึ่งพบในยุคคลย์ตรีขของอิสราเอล

ตามระบบคำศัพท์ของเวลเฮาเซน แหล่งเอกสารข้อมูลเก่าแก่ที่สุดของเบญจบรรณ ซึ่งเขียนขึ้นในต้นยุคสมัยตรีข ปกติแล้วถูกเรียกด้วยตัวย่อ “เจ” (J) เพราะใช้พระนาม “ยาห์เวห์” เพื่อกล่าวถึงพระเจ้า ข้อความต่าง ๆ ในเอกสารดังกล่าวใช้คำว่า

เบญจบรรณ บทที่ 1: บทนำสู่เบญจบรรณ

“ซาห์เวห์” เป็นพระนามหลักของพระเจ้า ในภาษาเยอรมัน ตัวอักษร “J” แทนเสียง “ช” เหมือนที่เราเขียนคำว่า “ชะโฮวา” ในภาษาไทย ข้อความในเอกสาร “เจ” ดูเหมือนจะกระจัดกระจายอยู่ในหนังสือปฐมกาล และอพยพ นักวิทยาศาสตร์แหล่งข้อมูลได้โต้แย้งว่าบางส่วนของเบญจบรรณ แต่เดิมแล้วถูกเขียนในยูดาห์ ในรัชสมัยของโซโลมอน ประมาณปี 950 ก่อนค.ศ. ในมุมมองนี้ ข้อความในเอกสาร “เจ” เป็นตัวแทนของเอกสารที่กล่าวถึงยุคโบราณ และสนับสนุนการรวมศูนย์และการจัดระเบียบศาสนา และสังคมของอิสราเอลโดยราชวงศ์ดาวิด ในกรุงเยรูซาเล็ม

แหล่งข้อมูล ซึ่งเป็นลายลักษณ์อักษร แหล่งที่สองสำหรับเบญจบรรณนั้น ถูกเรียกด้วยตัวย่อ “อี” (E) เพราะในเอกสารเหล่านี้ พระนาม “เอโลอิม” ถูกใช้ในฐานะพระนามพระเจ้า ข้อมูลในเอกสาร “อี” ปรากฏในปฐมกาล และอพยพด้วยเช่นกัน ตามทฤษฎีนี้ แหล่งข้อมูล “อี” ถูกเขียนขึ้นประมาณปี 850 ก่อนค.ศ. ในตอนเหนือ หลังจากอิสราเอลถูกแบ่งเป็นสองอาณาจักร ข้อความในเอกสาร “อี” สนับสนุนมุมมองเชิงพยากรณ์ของอาณาจักรตอนเหนือ ซึ่งวิพากษ์วิจารณ์ราชวงศ์ดาวิด

แหล่งข้อมูลทางวรรณกรรมที่สาม ถูกเรียกด้วยตัวย่อ “ดี” (D) ตามชื่อหนังสือเฉลยธรรมบัญญัติ (Deuteronomy) ในภาษาอังกฤษ โดยข้อมูลส่วนใหญ่ปรากฏในหนังสือเฉลยธรรมบัญญัติ และถูกพบเป็นครั้งคราวในส่วนอื่น ๆ ของเบญจบรรณ ข้อมูลนี้มักถูกประมาณการว่า เขียนขึ้นในช่วงระหว่างการปฏิรูปของโยสิยาห์ ประมาณปี 622 ก่อนค.ศ. และการที่เยรูซาเล็มถูกบาบิโลนทำลายในปี 586 ก่อนค.ศ. ทฤษฎีหนึ่งที่แพร่หลายกล่าวว่า เอกสาร “ดี” เป็นตัวแทนของงานเขียนของพวกเขาที่แปรพักตร์จากตอนเหนือของอิสราเอลไปอยู่ฝ่ายยูดาห์ พวกเขาเหล่านี้แม้ว่ากัคดี แต่ก็วิพากษ์วิจารณ์ราชวงศ์ดาวิดด้วย

ท้ายที่สุด แหล่งข้อมูลหลักทางวรรณกรรมที่สี่ ในพัฒนาการของเบญจบรรณ มักถูกเรียกด้วยตัวย่อ “พี” (P) ซึ่งหมายถึงผู้เขียนที่เป็นปุโรหิต ในงานประกอบสร้างที่แพร่หลายชิ้นหนึ่ง “พี” คือ กลุ่มปุโรหิต ผู้เขียนหนังสือเลวีนิติ อีกทั้งได้รวบรวมและตรวจแก้ส่วนอื่น ๆ ของเบญจบรรณในช่วงระหว่าง 500 ถึง 400 ปี ก่อนค.ศ. ตามการประกอบสร้างนี้ “พี” ออกแบบให้เบญจบรรณ กำหนดแนวทางจัดระเบียบสังคม และการนมัสการ หลังจากชาวอิสราเอลส่วนหนึ่งได้กลับมาจากการตกเป็นเชลย

ในช่วงศตวรรษที่ 20 ก็แทบจะไม่มีแง่มุมใดของการวิพากษ์แหล่งข้อมูล หลงเหลือไว้ทำทายนักวิชาการเชี่ยวชาญ อีกต่อไป แม้กระนั้น ร่องรอยของมุมมองเหล่านี้ก็ยังคงปรากฏอยู่ในแทบทุกคำอธิบายเชิงวิพากษ์เกี่ยวกับเบญจบรรณ

การวิพากษ์รูปแบบ

กลยุทธ์หลักที่สอง ของแนวคิดเชิงวิพากษ์ ที่มีต่อเบญจบรรณ เรียกว่า “การวิพากษ์รูปแบบ”

การวิพากษ์รูปแบบ เริ่มต้นในฐานะ แนวการศึกษาพันธสัญญาเดิมแบบเฉพาะทาง โดยเป็นผลงานของ แฮร์มันน์ กุงเคล ในหนังสือ “ตำนานปฐมกาล” เขียนในปี 1901 กุงเคล และผู้ติดตามเขา ยอมรับหลักการสำคัญของการวิพากษ์แหล่งข้อมูล แต่เน้นไปที่แง่มุมหนึ่งเท่านั้น เกี่ยวกับพัฒนาการของเบญจบรรณ แต่แทนที่จะเน้นแหล่งที่มาของเอกสารลายลักษณ์อักษรของเบญจบรรณ นักวิพากษ์รูปแบบ กลับเน้นในสิ่งที่พวกเขาเชื่อว่าเป็นรูปแบบการถ่ายทอดด้วยวาจา ซึ่งมีมาก่อนยุคของกษัตริย์อิสราเอล

ในยุคที่การวิพากษ์รูปแบบเป็นที่นิยม นักวิชาการสังเกตถึงแนวทางการถ่ายทอดทางวาจา นั้น ใช้แพร่หลายท่ามกลางวัฒนธรรมชนเผ่าที่ไม่รู้หนังสือ นักวิพากษ์รูปแบบได้ประยุกต์การศึกษาเหล่านี้ ระหว่างการศึกษา คัมภีร์ธรรมเนียมอันบริสุทธิ์ และมีพลวัตก่อนยุควรรณกรรม ซึ่งนำไปสู่แหล่งข้อมูลเอกสารของเบญจบรรณ

เบญจบรรณ บทที่ 1: บทนำสู่เบญจบรรณ

โดยพื้นฐานแล้ว วิธีการวิพากษ์รูปแบบ มีสองส่วน ส่วนแรก นักวิพากษ์รูปแบบ วิเคราะห์ข้อความต่าง ๆ เพื่อค้นพบแบบแผนหรือประเภท ของงานสารโหราณ เช่น เทพนิยาย นิทานพื้นบ้าน เรื่องราวผจญภัย เรื่องรัก ๆ ใคร่ ๆ คำนาน และคำอุปมา ในส่วนที่สอง พวกเขาจะเชื่อมโยงประเภทต่าง ๆ เหล่านี้เข้ากับบริบททางวัฒนธรรม หรือที่รู้จักกันว่า “ฉากชีวิต” ของสิ่งที่ถ่ายทอดทางวาจาเหล่านี้ บริบทเหล่านี้ รวมไปถึงการนัยสการ การตั้งค่ายของชนเผ่า คำสอนในครอบครัว ศาสนาของคนท้องถิ่น และอื่น ๆ ในทำนองเดียวกัน

เช่น นักวิพากษ์รูปแบบหลายคน มองเรื่องราวการปล้ำสู้ของยาโคบ ที่เมืองเปนีเอล ในปฐมกาล 32:22-32 ว่าเป็นเรื่องราวที่แต่แรกแล้ว ถูกเล่าขานกันรอบกองไฟ โดยชนเผ่าโหราณ พวกเขาได้แย้งว่า เรื่องนี้เริ่มต้นมาจากนิทานเหตุการณ์อัศจรรย์เหนือธรรมชาติ บริเวณส่วนที่คืนเงินของลำน้ายับบอก ในการประกอบสร้างนี้ กว่านิทานดังกล่าวจะเชื่อมโยงกับบุคคลแห่งชนเผ่า ที่รู้จักกันในชื่อยาโคบ ก็เป็นเวลานานมากหลังจากนั้น

เพื่อให้เข้าใจชัดเจนขึ้น การวิพากษ์รูปแบบ ทำถูกต้องแล้วที่เน้นความสำคัญของโครงสร้าง และลักษณะทางรูปแบบของข้อความในพระคัมภีร์ แต่ เช่นเดียวกับการวิพากษ์แหล่งข้อมูล การวิพากษ์รูปแบบ ก็เผชิญความท้าทายในหลากหลายแนวทาง ซึ่งเน้นเป็นพิเศษไปที่การประกอบสร้างรูปแบบงานสาร และบริบทเบื้องหลังข้อความในพระคัมภีร์ โดยอิงกับการสันนิษฐาน แม้กระนั้น ในปัจจุบัน เราก็พบว่า การวิพากษ์รูปแบบได้นำนักวิชาการเชิงวิพากษ์มากมาย ไปสู่การประกอบสร้างที่นำเสนอ แทนที่จะนำไปสู่เบญจบรรณ พระธรรมห้าเล่มแรกตามที่มีอยู่ในสารบบพระคัมภีร์ปัจจุบัน

การวิพากษ์ธรรมเนียม

แนวทางหลักที่สาม ที่นักวิชาการเชิงวิพากษ์ ใช้ตีความเบญจบรรณ มักถูกเรียกว่า “การวิพากษ์ธรรมเนียม” หรือ “การวิพากษ์เชิงประวัติศาสตร์ และธรรมเนียม”

ด้วยการต่อ ยอดจากบทสรุปของการวิพากษ์แหล่งข้อมูล และการวิพากษ์รูปแบบ นักวิพากษ์ธรรมเนียมเห็นว่า การถ่ายทอดด้วยวาจา และข้อความที่เป็นลายลักษณ์อักษร ในสมัย โหราณ ได้พัฒนาจนกลายมาเป็นมุมมองที่ซับซ้อนทางศาสนศาสตร์ และการเมืองได้อย่างไร นักวิชาการชั้นนำในสายนี้ เช่น มาร์ติน นอธ ใน “ประวัติศาสตร์ธรรมเนียมการถ่ายทอดข้อมูลของเบญจบรรณ” ดีพิมพ์ 1948 และ แกร์ฮาร์ด ฟอน ราด ใน “ศาสนศาสตร์พันธสัญญาเดิม” ดีพิมพ์ 1957 ตั้งคำถามเกี่ยวกับว่าเบญจบรรณได้สะท้อนอิทธิพลของธรรมเนียมหลากหลายอย่างไร

ท่ามกลางสิ่งอื่น ๆ นักวิพากษ์ธรรมเนียม ระบุถึงสิ่งที่เขาเชื่อว่าเป็นความเชื่อทางศาสนศาสตร์หลากหลายชุดที่พบได้ในเบญจบรรณ พวกเขาตั้งข้อสังเกต ถึงวิธีที่เบญจบรรณได้สะท้อนวิธีการรวบรวมธรรมเนียมอันหลากหลายเกี่ยวกับเรื่องต่าง ๆ เข้าด้วยกัน เช่น การทรงสร้าง อัครบิดร การอพยพจากอียิปต์ และการยึดครองแผ่นดินแห่งพระสัญญา พวกเขายังได้สำรวจมุมมองเกี่ยวกับเผ่าต่าง ๆ ของอิสราเอล ราชนบัลลังก์ของดาวิด และพระวิหารที่เยรูซาเล็ม เป็นต้น พวกเขาเชื่อว่า กระแสศาสนศาสตร์อันซับซ้อนเหล่านั้นมีอิทธิพลลึกซึ้งต่อประเด็นหลักมากมายที่ปรากฏอยู่ในเบญจบรรณ

เช่นกัน บทสรุปอย่างเจาะจงส่วนใหญ่ของการวิพากษ์ธรรมเนียม ก็ถูกตั้งคำถามตลอดหลายปีที่ผ่านมา กระนั้น เรายังเห็นร่องรอยของวิธีการศึกษานี้ เมื่อนักตีความพันธสัญญาเดิม ได้กล่าวถึงข้อความที่สะท้อนถึงกระแสธรรมเนียมมากมายในอิสราเอลที่ขัดแย้งกัน หรือแม้กระทั่งประเด็นที่แข่งขันกัน

เบญจบรรณ บทที่ 1: บทนำสู่เบญจบรรณ

การวิพากษ์การจัดเรียงเรียง

แนวทางหลักที่สี่ ที่นักคิดความเชิงวิพากษ์ใช้ในการศึกษาพัฒนาการของเบญจบรรณ เรียกว่า “การวิพากษ์การจัดเรียงเรียง” ความหมายของคำว่า “การจัดเรียงเรียง” นี้ชี้ให้เห็นวิธีการรวบรวม และเรียงเรียง เอกสารตามที่สมมุติว่ามีอยู่ จนกลายเป็นเบญจบรรณที่เราเรารู้จักกันในวันนี้

การวิพากษ์การจัดเรียงเรียง เริ่มต้นในศตวรรษที่ 20 เนื่องมาจากการศึกษาพันธสัญญาใหม่ เพื่อเป็นแนวทางอธิบายความแตกต่างระหว่างพระกิตติคุณทั้งสี่ในพันธสัญญาใหม่ นักวิพากษ์การจัดเรียงเรียง เชื่อว่าความแตกต่างเหล่านี้ เป็นผลมาจากการเรียงเรียง และการจัดรูปแบบบันทึกลายลักษณ์อักษรที่มีอยู่เดิมขึ้นมาใหม่

เทคนิคคล้ายคลึงกันนี้ ถูกประยุกต์ใช้กับเบญจบรรณ โดยมีความพยายามที่จะอธิบายว่า ผู้เรียงเรียงต่าง ๆ นำแหล่งข้อมูลลายลักษณ์อักษรของยุคแรก เช่น “เจ” “อี” และ “ดี” มาถักทอเข้าด้วยกันอย่างไร จนเบญจบรรณมีรูปแบบเช่นนี้ในที่สุด แนวทางนี้จะเจาะจงที่งานเรียงเรียงยุคหลัง โดยปุโรหิต (“พี”)

การวิพากษ์การจัดเรียงเรียง มีข้อได้เปรียบคือ ทำให้เกิดความสนใจในหนังสือปฐมกาล ไปจนถึงเฉลยธรรมบัญญัติ ตามที่ปรากฏในพระคัมภีร์ทุกวันนี้ แต่การวิพากษ์การจัดเรียงเรียงก็ไม่ได้แยกจากบทสรุปของการวิพากษ์แหล่งข้อมูล รูปแบบ และธรรมเนียม อย่างมีนัยยะสำคัญ

การวิพากษ์ร่วมสมัย

เมื่อถึงจุดนี้ เราควรกล่าวถึงแนวโน้มบางอย่างที่เป็นลักษณะของการวิพากษ์ร่วมสมัย หรือแนวทางที่มีอิทธิพล และมีความเป็นปัจจุบันมากกว่า ซึ่งใช้วิพากษ์เบญจบรรณ

ในทศวรรษหลัง ๆ มา นี้ นักคิดความเชิงวิพากษ์ชั้นนำมากมายพยายามไปให้ไกลกว่าการประกอบสร้างเชิงวิพากษ์ในด้านประวัติศาสตร์แบบสมัยก่อน โดยพวกเขาเน้นไปที่ความโดดเด่นของเอกภาพทางศาสนศาสตร์ และความล้าสมัยของข้อความภาษาฮีบรูดั้งเดิม แนวทางเหล่านี้มีรูปแบบแตกต่างกัน เช่น การวิพากษ์อาหาร การวิพากษ์สารบบ การวิพากษ์วรรณกรรมยุคใหม่ ซึ่งเป็นแค่บางตัวอย่างเท่านั้น แต่ทั้งหมดมีจุดเน้นร่วมกัน คือ เพื่อตีความเบญจบรรณตามที่ได้ถูกส่งมาถึงเราโดยผ่านทางธรรมศาลา และคริสตจักร การศึกษาเบญจบรรณตามลักษณะสุดท้ายนี้ จะได้ประโยชน์มากกว่าการใช้แนวทางวิพากษ์แบบเดิม ๆ แต่เวลาเท่านั้นที่จะบอกได้ว่า แนวทางที่มีความร่วมสมัยกว่าเหล่านี้จะเกิดผลอย่างไรบ้าง

ดังนั้นแล้ว “บทนำสู่เบญจบรรณ” ของเรานี้ ได้เน้นแนวทางวิพากษ์ยุคปัจจุบันที่ใช้กับพระคัมภีร์ส่วนนี้ บัดนี้ เราควรหันไปศึกษาหัวข้อหลักที่สองของบทเรียนนี้ ได้แก่ มุมมองในปัจจุบันของผู้ที่ยึดมั่นในพระคัมภีร์ที่มีต่อเบญจบรรณ ผู้ที่ยึดมั่นในพระคัมภีร์ในปัจจุบันนี้ มีแนวทางใดในการศึกษาหนังสือห้าเล่มแรกในพระคัมภีร์อย่างไร?

เบญจบรรณ บทที่ 1: บทนำสู่เบญจบรรณ

แนวทางตามพระคัมภีร์ในปัจจุบัน

คุณคงขังจำได้ว่า ตามจุดประสงค์ของบทเรียนนี้ เราได้นิยาม “ผู้ที่ยึดมั่นในพระคัมภีร์” ว่าหมายถึง คนเหล่านั้นที่ยึดมั่นว่าพระคัมภีร์มีสิทธิอำนาจสูงสุด แต่เราก็คงทราบว่า ผู้ที่ยึดมั่นในพระคัมภีร์ ก็ไม่ได้ประยุกต์ใช้ความเชื่อมั่นเช่นนั้นไปในทางเดียวกันเสมอไป แต่เราจะได้เห็นว่าการยึดมั่นในสิทธิอำนาจของพระคัมภีร์นี้ ก็ยังคงนำผู้ที่ยึดมั่นในพระคัมภีร์ให้ศึกษาเบญจบรรณ แตกต่างจากนักวิชาการเชิงวิพากษ์สมัยใหม่ได้กระทำ

เราจะสรุปมุมมองสำคัญของแนวทางตามพระคัมภีร์ในปัจจุบันที่มีต่อเบญจบรรณตามเค้าโครงที่เราใช้อธิบายก่อนหน้านี้ หนึ่ง เราจะดูที่สมมติฐานเบื้องต้นสำคัญบางประการ เป็นแนวทางให้เรา สอง เราจะพิจารณามุมมองตามพระคัมภีร์เกี่ยวกับสถานะของผู้เขียนเบญจบรรณ และสาม เราจะสำรวจกลยุทธ์หลักมากมายเพื่อการตีความตามพระคัมภีร์ ก่อนอื่น ให้เราพิจารณาสมมติฐานเบื้องต้นสำคัญบางประการตามพระคัมภีร์

สมมติฐานเบื้องต้น

เพื่อแสดงความแตกต่างระหว่างมุมมองเชิงวิพากษ์ และมุมมองตามพระคัมภีร์ เราจะเน้นที่สมมติฐานเบื้องต้นสองประการเท่านั้น หนึ่ง เราจะตรวจสอบความเชื่อของเราในเรื่องสิ่งเหนือธรรมชาติ และสอง เราจะดูที่สมมติฐานเบื้องต้นของเราเกี่ยวกับพัฒนาการทางประวัติศาสตร์ในเรื่องความเชื่อของอิสราเอล เราจะเริ่มด้วยความเชื่อในเรื่องสิ่งเหนือธรรมชาติ

สิ่งเหนือธรรมชาติ

คำว่า “สิ่งเหนือธรรมชาติ” เป็นภาษาสมัยใหม่แบบหนึ่งที่แสดงความแตกต่างจาก “สิ่งที่เหนือธรรมชาติ” ทั้งนี้เพราะว่า แน่นอน ถ้าเราเชื่อในพระเจ้า เราเชื่อว่าพระเจ้าทำงานผ่านทุกสิ่ง ทว่า ตั้งแต่ นักปรัชญาซึ่งสงสัย ชาวสก็อตแลนด์ เดวิด ฮูม ได้นำเสนอข้อแตกต่างดังกล่าว และบอกว่า “นั่นแหละ เราไม่มีเหตุผล ที่จะเชื่อในกิจกรรมเหนือธรรมชาติ” ก็เลยเป็นประเด็นตลอดมา และนั่นก็เป็นหนึ่งในเหตุผลหลักที่หลายคนได้แย้งความน่าเชื่อถือของพระคัมภีร์ โดยพวกเขาบอกว่า “เอาล่ะ พระคัมภีร์เต็มไปด้วยการอัศจรรย์ และเรารู้ว่าการอัศจรรย์ไม่มีจริง” เอาล่ะ ถ้าเช่นนั้น เรารู้ได้อย่างไรว่าการอัศจรรย์ไม่มีจริง? อ้อ! ก็เพราะ เดวิด ฮูม “ได้พิสูจน์แล้ว” และคุณก็ย้อนกลับไปดูคำโต้แย้งของเขา และเห็นว่าคำโต้แย้งของเขาไม่เข้าท่าเสียเลย แท้จริงแล้ว หนึ่งในประเด็นสำคัญของคำโต้แย้งของเขาก็คือ เราไม่มีประจักษ์พยานที่เชื่อถือได้ เป็นประจักษ์พยานที่สามารถอ้างว่าการอัศจรรย์นั้นมียุติจริง แน่นอน โดยเฉพาะในวันนี้ เมื่อเราสามารถทดสอบได้ กระนั้น แม้ในสมัยของฮูมเอง ก็มีประจักษ์พยานที่เชื่อถือได้ว่าพระเจ้ายังคงทำการอัศจรรย์อยู่ และในวันนี้เราก็มีประจักษ์พยานดังกล่าวเป็นจำนวนมากอย่างไม่น่าเชื่อ และถ้าการอัศจรรย์เกิดขึ้นในวันนี้ เราจะยิ่งคาดหมายได้มากขึ้นเพียงใดว่า การอัศจรรย์ได้เกิดขึ้นจริงในช่วงเวลาหัวเลี้ยวหัวต่อสำคัญในประวัติศาสตร์การทรงไถ่ ตามที่พระเจ้าทรงทำงานอยู่

—ดร. เกรก เอส กีนเนอร์

เบญจบรรณ บทที่ 1: บทนำสู่เบญจบรรณ

พระคัมภีร์สอนว่า โดยปกติแล้ว พระเจ้านำประวัติศาสตร์ให้ดำเนินไปในหนทางที่มีแบบแผนอันสังเกตได้ เหตุผลและวิทยาศาสตร์ คือ ของขวัญจากพระเจ้าที่ช่วยให้เราสังเกตเห็นแบบแผนดังกล่าว ด้วยเหตุนี้ ผู้ที่ยึดมั่นในพระคัมภีร์จึงให้คุณค่าอย่างถูกต้องกับการค้นคว้าอย่างเป็นเหตุเป็นผลทางวิทยาศาสตร์เพื่อการศึกษาเบญจบรรณ แต่ในขณะที่เดียวกัน ผู้ที่ติดตามพระเยซูก็รู้ว่า พระเจ้าได้มีส่วน และจะมีส่วนต่อไปในโลกนี้โดยวิธีการเหนือธรรมชาติ พระเจ้ากระทำการในแนวทางที่ปราศจาก นอกเหนือ และแม้กระทั่งค้านกับ กระบวนการปกติ หรือกระทั่งความเป็นไปของธรรมชาติ ความเชื่อนี้ส่งผลกระทบต่อการที่เราศึกษาเบญจบรรณในหลายแนวทาง แต่โดยเจาะจงแล้ว ความเชื่อนี้ทำให้เรามั่นใจว่าพระเจ้าคลอใจ และกำกับการเขียนพระคัมภีร์เล่มต่าง ๆ เหล่านี้ ดังนั้น พระคัมภีร์เหล่านี้จึงเป็นพระวาทนะที่เชื่อถือได้และทรงอำนาจของพระองค์เต็มขนาด แน่นอน เราต้องระมัดระวังที่จะไม่สับสนระหว่างการตีความของเรา กับสิ่งที่เบญจบรรณได้กล่าวไว้จริง ๆ แล้ว การตีความของเราจะต้องมีการปรับปรุงพัฒนาเสมอ แต่จากมุมมองตามความเชื่อในพระคัมภีร์ สิ่งใดก็ตามที่เบญจบรรณอ้างว่าเป็นความจริง ก็เป็นความจริง เพราะเบญจบรรณได้รับการคลอใจจากพระเจ้า

สมมติฐานเบื้องต้นของเราเกี่ยวกับสิ่งเหนือธรรมชาตินำเราโดยตรงไปสู่สมมติฐานเบื้องต้นเกี่ยวกับพัฒนาการทางประวัติศาสตร์ ความเชื่อของอิสราเอล

พัฒนาการทางประวัติศาสตร์

ตามที่เราได้เห็น นักวิชาการเชิงวิพากษ์ในปัจจุบันได้โต้แย้งว่า ความเชื่อของอิสราเอล ได้พัฒนาขึ้นตามแนวทางแบบธรรมชาติ เช่นเดียวกับที่พบในศาสนาอื่น ๆ ทั้งหมดในตะวันออกยุคโบราณ แต่ผู้ที่ยึดมั่นในพระคัมภีร์เชื่อมั่นว่า ความเชื่อของอิสราเอลพัฒนาขึ้น โดยผ่านการเปิดเผยพิเศษของพระเจ้า ผู้ซึ่งเปิดเผยพระองค์เองโดยตรงแก่ทั้งชาย และหญิง โดยเริ่มต้นที่อาดัม จากนั้นก็โนอาห์ และพระองค์ยังตรัสกับอัครบิดรบิดาของอิสราเอล คือ อับราฮัม อิสอัค และยาโคบ พระองค์ตรัสกับโมเสสผ่านพุ่มไม้ที่ลุกเป็นไฟ พระองค์เปิดเผยพระบัญญัติของพระองค์แก่อิสราเอลที่ภูเขาซีนาย การเปิดเผยในลักษณะนี้เป็นเหตุให้ความเชื่อของอิสราเอลพัฒนาขึ้นอย่างแตกต่างจากศาสนาอื่น ๆ ในตะวันออกยุคโบราณ เพื่อความชัดเจน สิ่งที่ทำให้ความเชื่อของอิสราเอลและศาสนาต่าง ๆ ของชนชาติอื่นคล้ายคลึงกัน ก็คือพระคุณของพระเจ้าที่มีต่อคนทั้งปวง บวกกับอิทธิพลของชาตนา แต่ความเชื่อของอิสราเอลไม่ใช่แค่วิวัฒนาการตามธรรมชาติ ตรงกันข้าม พระเจ้าทรงนำอย่างเหนือธรรมชาติ ทำให้ความเชื่อของอิสราเอลในระยะแรกพัฒนาขึ้นตามคำที่เบญจบรรณได้สอน

เราได้พิจารณามุมมองตามพระคัมภีร์ และสมมติฐานเบื้องต้นในสมัยปัจจุบัน ซึ่งค้านกับแนวทางต่าง ๆ ที่ใช้ศึกษาเบญจบรรณแล้ว มุมมองเหล่านี้นำไปสู่ความเชื่อที่ขัดแย้งกันเกี่ยวกับผู้เขียนเบญจบรรณ นักวิชาการเชิงวิพากษ์ปฏิเสธแนวคิดที่ว่าเบญจบรรณน่าจะมาจากสมัยของโมเสส แต่ผู้ที่ยึดมั่นในพระคัมภีร์ยังคงยืนยันความเชื่อของชาวยิว และชาวคริสต์ที่มีมายาวนานว่า เบญจบรรณนั้นมาจากสมัยโมเสส

สถานะของผู้เขียน

เพื่อสืบค้นมุมมองตามพระคัมภีร์ เกี่ยวกับผู้เขียนเบญจบรรณ เราจะดูที่สองทิศทาง หนึ่ง เราจะศึกษาหลักฐานบางประการในพระคัมภีร์ที่สนับสนุนมุมมองนี้ และสอง เราจะอธิบายว่า

เบญจบรรณ บทที่ 1: บทนำสู่เบญจบรรณ

ผู้ที่ยึดมั่นพระคัมภีร์ยุคปัจจุบันเชื่ออย่างไรในสิ่งที่ถูกเรียกว่า “หลักการสำคัญที่สนับสนุนว่าโมเสสเป็นผู้เขียน” เราจะเริ่มต้นที่หลักฐานบางประการจากพระคัมภีร์ที่สนับสนุนว่าโมเสสเป็นผู้เขียน

หลักฐานจากพระคัมภีร์

พระวาจาของพระเจ้าประกอบด้วยหลักฐานตามพระคัมภีร์มากเกินพอ ที่จะสนับสนุนมุมมองดั้งเดิมว่า โมเสส คือ ผู้เขียนเบญจบรรณ แต่เพื่อประหยัดเวลา เราจะพิจารณาบางข้อความ จากสามส่วนที่แตกต่างกันในพระคัมภีร์ โดยเริ่มต้นที่หลักฐานจากพันธสัญญาใหม่ ให้เราฟังลูกา 24:44 ซึ่งพระเยซูคริสต์ว่า:

ทุกสิ่งต้องสำเร็จตามที่เขียนไว้เกี่ยวกับเรา ในหนังสือบัญญัติ ของโมเสส หนังสือผู้เผยพระวาจา และ ในหนังสือสดุดี (ลูกา 24:44)

ในตอนนี้ พระเยซูอ้างอิงถึงพันธสัญญาเดิมทั้งหมด โดยแบ่งเป็นสามส่วน เหมือนกับที่ชาวฮิวคนอื่น ๆ ในสมัยของพระองค์แบ่งได้แก่ ส่วนของโมเสส ส่วนของผู้เผยพระวาจา และส่วนสดุดี โดยการกำหนดเช่นนี้ ลูกาบ่งบอกชัดเจนว่าพระเยซูเชื่อมโยงเบญจบรรณ หรือ โทราห์ เข้ากับโมเสส

พระเยซูยังได้อ้างอิงถึงโมเสส ในฐานะผู้เขียนเบญจบรรณ ในยอห์น 5:46 โดยคริสต์ว่า:

หากท่านเชื่อ โมเสส ท่านควรจะเชื่อเรา เพราะ โมเสส ได้เขียนเกี่ยวกับเรา (ยอห์น 5:46)

นอกจากคำยืนยันของพระเยซูเอง ข้อความอื่น ๆ ในพันธสัญญาใหม่ ก็อ้างอิงถึงบางส่วนของเบญจบรรณอย่างเจาะจง ว่ามาจากโมเสส ซึ่งเราเห็นได้จากหลายตอน เช่น มาระโก 7:10; ยอห์น 7:19; โรม 10:5; และ 1 โครินธ์ 9:9

ในความเป็นจริง การที่พันธสัญญาใหม่สนับสนุนว่า โมเสสเป็นผู้เขียนนั้น ตั้งอยู่บนคำยืนยันของพันธสัญญาเดิม และหลายครั้งพระวาจาในพันธสัญญาเดิมเชื่อมโยงเบญจบรรณเข้ากับโมเสส ดังตัวอย่าง ใน 2 พงสาวดาร 25:4:

[อามาซียาห์] ปฏิบัติตามพระบัญชาขององค์พระผู้เป็นเจ้า ซึ่งระบุไว้ในบทบัญญัติของโมเสส (2 พงสาวดาร 25:4)

ข้อความอื่น ๆ ที่คล้ายกันหลายตอน ในพันธสัญญาเดิมก็เชื่อมโยงโมเสสเข้ากับเบญจบรรณ ซึ่งรวมถึง 2 พงสาวดาร 35:12; เอสรา 3:2 และ 6:18; และเนหะมีห์ 8:1 และ 13:1

เราควรสังเกตด้วยว่า คำยืนยันในพันธสัญญาใหม่ และพันธสัญญาเดิม โดยทั่วไปนั้น ตั้งอยู่บนสิ่งที่เบญจบรรณเองกล่าวไว้เกี่ยวกับผู้เขียนหนังสือเหล่านั้นขึ้นมา ถ้าพูดอย่างตรงไปตรงมา ส่วนใหญ่ของเบญจบรรณนั้น ไม่ปรากฏชื่อผู้เขียน นอกจากข้อแรกของหนังสือเฉลยธรรมบัญญัติเท่านั้น ไม่มีการระบุชื่อโมเสส ในลักษณะที่จะบ่งบอกว่าท่านเป็นผู้เขียน ไม่ว่าจะตอนต้น หรือตอนท้ายของหนังสือเล่มใดเลย แต่ไม่ใช่เรื่องแปลกเลย ในตะวันออกยุคโบราณ และก็ไม่ใช่เรื่องแปลกในพระคัมภีร์ด้วย แท้จริงแล้วเบญจบรรณเองได้กล่าวข้อความชัดเจน ยืนยันความจริงที่ว่าโมเสสได้รับการเปิดเผยจากพระเจ้า และได้รับมอบหมายให้เขียนเบญจบรรณขึ้น เช่น อพยพ 24:4 บอกเราว่า โมเสสเขียนหนังสือพันธสัญญา ดังที่เราอ่านพบในอพยพ 20:18–

เบญจบรรณ บทที่ 1: บทนำสู่เบญจบรรณ

23:33 ในเลวีนิติ 1:1-2 เราได้เรียนรู้ว่า กฎข้อบังคับต่าง ๆ ในเลวีนิติ ถูกประทานแก่ชาวอิสราเอลโดยผ่านโมเสส เฉลยธรรมบัญญัติ 31:1 และ 32:44 ก็บอกเราว่า โมเสสได้กล่าวข้อความที่อยู่ในหนังสือเฉลยธรรมบัญญัติ สรุปลก็คือ เบญจบรรณนั้นอ้างอิงชัดเจน แจ่มแจ้งว่า โมเสส ได้เกี่ยวข้องกับเนื้อหาส่วนหลักในเบญจบรรณ โดยเป็นผู้รับ และถ่ายทอดเนื้อหาเหล่านี้ด้วยตัวท่านเอง

หลักฐานนี้และหลักฐานอื่น ๆ อีกมากมายจากพระคัมภีร์อธิบายว่า เหตุใดผู้ที่ยึดมั่นในพระคัมภีร์ จึงยืนหยัดมั่นคงต่อต้านข้อสันนิษฐานเชิงวิพากษ์ต่าง ๆ เกี่ยวกับผู้เขียนเบญจบรรณ เป็นที่ชัดเจนว่า พระคัมภีร์ไม่ได้สนับสนุนการประกอบสร้างเชิงวิพากษ์ ที่ถือกันว่าเบญจบรรณถูกเขียนขึ้น ภายหลังจากช่วงชีวิตของโมเสสเป็นเวลานาน หากเราติดตามคำยืนยันของพันธสัญญาเดิม และพันธสัญญาใหม่แล้ว เราก็สามารถมั่นใจได้ว่า เราควรเชื่อมโยงเบญจบรรณเข้ากับโมเสส

หนังสือเบญจบรรณเอง มีลักษณะสำคัญที่แสดงให้เห็นว่า เกี่ยวข้องกับโมเสส แน่นนอนโมเสส คือ หนึ่งในตัวละครสำคัญ จากอพยพไปถึงเฉลยธรรมบัญญัติ และข้อความก็บ่งบอกในตัวเองว่า เนื้อหาส่วนใหญ่แล้วมาจากสมัยของโมเสส เช่น หนังสืออพยพ บอกเราว่า ... พระเยโฮวาห์บัญชาโมเสส ให้เขียนหนังสือพันธสัญญาขึ้น ซึ่งก็คือ อพยพ 21 ถึง 23 หนังสือเลวีนิติ บอกเราว่า เรามีชุดคำสอนและธรรมบัญญัติที่ถูกนำเสนอผ่านโมเสส แน่นนอน โมเสสยังเป็นตัวละครหลัก ในหนังสือกันดารวิถี ในหนังสือเฉลยธรรมบัญญัติ เราอ่านพบชุดคำพูดมากมาย ที่โมเสสได้ให้ไว้ และเราก็ได้รับการบอกกล่าวหลายครั้งในหนังสือเฉลยธรรมบัญญัติว่า โมเสสเขียนพระคัมภีร์ส่วนนี้ และมอบให้แก่ปุโรหิต เอลละ นั้นไม่จำเป็นต้องหมายความว่า โมเสส ได้เขียนเฉลยธรรมบัญญัติขึ้นมาตั้งแต่เพียงผู้เดียว แต่หนังสือเฉลยธรรมบัญญัติเอง บอกเราอย่างมีนัยยะสำคัญว่า ส่วนใหญ่ของหนังสือเล่มนี้ โมเสส เป็นผู้เขียน และท่านได้มอบให้แก่ปุโรหิต ดังนั้น ตามที่เราเห็นตัวอย่างในเฉลยธรรมบัญญัติ ไม่ว่าโมเสสจะเป็นผู้เขียนคนสุดท้าย หรือผู้เล่าเหตุการณ์คนสุดท้ายหรือไม่ก็ตาม ก็มีอย่างน้อย 90 เปอร์เซ็นต์ ของหนังสือเล่มนี้ ที่โมเสสเป็นผู้เขียนเอง

—ดร. กอร์ดอน เอช จอห์นสัน

เมื่อได้เห็นแล้วว่าหลักฐานในพระคัมภีร์ สนับสนุน แนวคิดพื้นฐานที่ว่า โมเสสเป็นผู้เขียน เราก็ควรพิจารณาข้อที่สอง คือ ผู้ยึดมั่นพระคัมภีร์ในปัจจุบัน อธิบาย หลักการสำคัญที่สนับสนุนว่าโมเสสเป็นผู้เขียนอย่างไร?

หลักการสำคัญที่ว่าโมเสสเป็นผู้เขียน

ผู้ยึดมั่นในพระคัมภีร์ ได้ขีดเกลามุมมองหลายวิธี เพื่อตอบสนองต่อมุมมองเชิงวิพากษ์ที่มีต่อเบญจบรรณ แต่ก่อนถึงช่วงกลางศตวรรษที่ 20 แนวคิดเรื่อง “หลักการสำคัญที่ว่าโมเสสเป็นผู้เขียน” เบญจบรรณ ก็ถูกพูดถึงกันอย่างแพร่หลายแล้ว

ให้เราฟังว่าเอ็ดเวิร์ด เจ ยัง สรุปรประเด็นสำคัญของมุมมองนี้อย่างไรในหนังสือ “บทนำเข้าสู่พันธสัญญาเดิม” ตีพิมพ์ในปี 1949:

เมื่อเรายืนยันว่าโมเสสเป็นผู้เขียน เบญจบรรณ เราก็ไม่ได้หมายความว่า ท่านจำเป็นต้องเขียนทุกคำขึ้นด้วยตัวเอง (ท่านอาจจะ) ใช้งานส่วนจากเอกสารลายลักษณ์อักษรที่มีอยู่ก่อนหน้านั้น นอกจากนั้น ภายใต้อารมณ์ของพระเจ้า ก็อาจมีการเพิ่มเติม หรือแม้กระทั่งการแก้ไข ประเด็นย่อยในภายหลัง อย่างไรก็ตาม โดยหลักใหญ่ใจความและโดยเนื้อหาสาระแล้ว เบญจบรรณ คือผลงานของโมเสส

เอลละ ผู้ที่ยึดมั่นในพระคัมภีร์เข้าใจเรื่องการที่โมเสสเป็นผู้เขียน ว่ามุมมองนี้ ยังมีรายละเอียดหลากหลายแนวทาง แต่ในระดับหนึ่ง เมื่อพูดถึง “หลักการสำคัญที่ว่าโมเสสเป็นผู้เขียน” เพื่อเตือนความจำของเราเกี่ยวกับสามปัจจัยสำคัญ ที่เราต้องคำนึงถึงเสมอ คือ (1)

เบญจบรรณ บทที่ 1: บทนำสู่เบญจบรรณ

แหล่งข้อมูลที่โมเสสใช้ (2) กระบวนการที่ใช้เขียนเบญจบรรณ และ (3) การปรับเบญจบรรณให้เหมาะสมกับยุคสมัย
ซึ่งเกิดขึ้นหลังช่วงเวลาของโมเสส ก่อนอื่น ให้เราพิจารณาแหล่งข้อมูลที่โมเสสใช้

แหล่งข้อมูล พระคัมภีร์บอกเราว่าพระเจ้าเปิดเผยพระองค์เองต่อโมเสสในหลายวิธี เช่น พระเจ้าจารึกบัญญัติ 10
ประการลงบนดั่งเดิม ด้วยนิ้วพระหัตถ์ของพระองค์เอง และหนังสือพันธสัญญาที่ประกอบด้วยธรรมบัญญัติ
ที่พระเจ้าได้ประทานแก่โมเสสบนภูเขาซีนาย แต่เช่นเดียวกับอีกหลายส่วนในพระคัมภีร์
มีสิ่งที่ยังบอกเราว่าโมเสสได้ใช้แหล่งข้อมูลอื่นในการเขียนเบญจบรรณด้วยเช่นกัน

ในแง่หนึ่ง ท่านน่าจะได้อ่านข้อมูลมาจากเรื่องราวมากมายที่ถูกถ่ายทอดสืบต่อมาทางวาจา เช่น
มีความน่าจะเป็นสูงที่สุดที่โมเสสจะได้เรียนรู้บางสิ่งจากมารดาผู้ให้กำเนิดท่าน และจากครอบครัวชายชราของท่านในช่วงที่ท่านเป็นเด็ก
ยิ่งกว่านั้น เราได้เห็นในอพยพ 18:17-24 ว่า โมเสสค่อนข้างยินดีรับคำสอนจากพ่อตา คือ เยโธร ชาวมีเดียน

เมื่อใดก็ตามที่เรากล่าวถึงสาระที่ถ่ายทอดทางวาจา ซึ่งอยู่เบื้องหลังส่วนใด ส่วนหนึ่งของเบญจบรรณ
ซึ่งรวมถึงประวัติศาสตร์ยุคแรก หรือส่วนอื่น ๆ ก็ค่อนข้างคลุมเครือ เพราะก็ชัดเจนว่า
ไม่มีหลักฐานที่เป็นรูปธรรมมาสนับสนุน นั่นคือ ความหมายของคำว่า “ทางวาจา” ซึ่งแปลว่าไม่มีสิ่งใดถูกเขียนบันทึกไว้
แต่เมื่อเราลองใช้เวลาใคร่ครวญเรื่องนี้ เราจะเห็นว่า มีสองสามสิ่งที่จะช่วยให้เราตระหนักว่า ตามความน่าจะเป็นแล้ว
คงไม่ใช่ว่า อยู่ดี ๆ วันหนึ่ง โมเสสก็คิดเรื่องเหล่านี้ขึ้นมาได้ และคงไม่ใช่ว่า อยู่ดี ๆ วันหนึ่ง
พระเจ้าก็ตรัสแก่ท่านเพื่อออกเรื่องราวเหล่านี้ โดยไม่มีสิ่งใดที่ถูกถ่ายทอดทางวาจาเป็นภูมิหลังให้เลย

หลักฐานชิ้นหนึ่งก็คือ วัฒนธรรมยุคแรกหรือแม้กระทั่งวัฒนธรรมในปัจจุบันก็ตาม
ล้วนอาศัยเรื่องเล่าที่สืบทอดกันต่อมา มีการเล่าเรื่องราวโบราณเกี่ยวกับชนชาติของตนเองซ้ำแล้วซ้ำอีก
เพื่อถ่ายทอดจากรุ่นสู่รุ่น และสิ่งนี้มักคู่ขนานไปกับสมัยพระคัมภีร์ด้วย เมื่อประชาชนกระทำสิ่งที่มีลักษณะคล้ายกัน
และในภาพรวมแล้ว หลักฐานในเรื่องนี้ที่เป็นรูปธรรมที่สุดที่เราพบในเบญจบรรณ ก็คือ เรื่องราวต่าง ๆ ที่พบในอพยพ
และกันดารวิถีมักถูกกล่าวซ้ำอีกในหนังสือเฉลยธรรมบัญญัติ และในหนังสือเฉลยธรรมบัญญัติ
เราก็ได้รับบริบทที่โมเสสกล่าวถึงให้อิวาท หรือกล่าวคำเทศนาซึ่งครอบคลุมองค์ประกอบมากมาย ที่เราพบในหนังสืออพยพ
และกันดารวิถีด้วย แต่ที่น่าสนใจเกี่ยวกับองค์ประกอบเหล่านี้ก็คือ ถึงแม้จะมีความคล้ายคลึงกัน
แต่ก็ไม่ได้เหมือนกันอย่างสมบูรณ์ นั่นก็หมายความว่า มีวัฒนธรรมหนึ่งในสมัยของโมเสส
และมีอีกวัฒนธรรมหนึ่งในอิสราเอลในช่วงเวลานั้น ในการนำเรื่องราวจากอดีต หรือเรื่องเล่าจากอดีต อันเกี่ยวข้องกับสิ่งต่าง
ๆ ที่ได้เกิดขึ้น และแสดงให้เห็นว่าเรื่องราวเหล่านี้ถูกส่งผ่านจากรุ่นสู่รุ่นอย่างไร
และจากนั้นก็ถูกนำมาใช้ในแนวทางเฉพาะเจาะจงอย่างไร ในบริบทที่เขาใช้ชีวิตอยู่ และแน่นอน
คุณรู้ว่าโมเสสเติบโตขึ้นที่บ้านของแม่แท้ ๆ และแน่นอนสิ่งนี้ย่อมทำให้ท่านรู้เรื่องราวต่าง ๆ เกี่ยวกับบรรพบุรุษของท่าน
รู้เกี่ยวกับตัวตนของท่านในฐานะชาวฮีบรู รู้ตัวตนของท่านในฐานะคนที่สืบเชื้อสายมาจากอับราฮัม และแน่นอน
เมื่อถึงตอนที่โมเสสจะมีปฏิสัมพันธ์กับพวกผู้อาวุโสของอิสราเอล
หรือแม้แต่เมื่อท่านกลับมาจากการที่ได้ใช้เวลาอยู่กับโยธอพอตาของท่าน
ท่านก็ต้องได้เรียนรู้เรื่องราวเพิ่มขึ้นอย่างมากอันเป็นลักษณะเด่นเฉพาะของบรรพชนของท่าน
ด้วยเหตุนี้ จึงมีเหตุผลที่ดีที่จะคิดว่า ในความเป็นจริงแล้ว โมเสสก็ได้ฟังพาเรื่องราวที่ถ่ายทอดทางวาจา
หรือบอกเล่ากันมาจากรุ่นสู่รุ่น เมื่อท่านเขียนส่วนต่าง ๆ ของเบญจบรรณ

—ดร. ริชาร์ด แอล แพร์ตต์ จูเนียร์

เบญจบรรณ บทที่ 1: บทนำสู่เบญจบรรณ

อิทธิพลของการถ่ายทอดเรื่องราวทางวาจา อธิบายลักษณะเด่นของการที่พระเจ้าทรงเรียกโมเสส โดยผ่านพุ่มไม้ที่ลุกเป็นไฟ
พึงเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นนี้ในอพยพ 3:13,15

โมเสสทูลพระเจ้าว่า “หากข้าพระองค์ไปบอกชนอิสราเอลว่า
‘พระเจ้าของบรรพบุรุษของพวกท่าน ได้ส่งข้าพเจ้ามาหาพวกท่าน’ และพวกเขาจะข้อนถามว่า
‘พระเจ้าทรงพระนามว่าอะไร?’ ข้าพระองค์จะตอบเขาว่าอย่างไร?”
“จงบอกชนอิสราเอลว่า ‘พระยาห์เวห์พระเจ้าของบรรพบุรุษของท่าน พระเจ้าของอับราฮัม พระเจ้าของอิสอัค
และพระเจ้าของยาโคบ ได้ส่งข้าพเจ้ามาหาพวกท่าน’ (อพยพ 3:13,15)

ขอให้สังเกตว่า พระเจ้าแค่บอกโมเสสให้เรียกพระองค์ว่า “พระเจ้าผู้เป็นเจ้า” หรือ “ยาห์เวห์” “พระเจ้าของอับราฮัม อิสอัค
และยาโคบ” แน่แน่นอน คงต้องมีใครสอนโมเสสเกี่ยวกับพระนามของพระเจ้า “ยาห์เวห์” รวมทั้งขนบธรรมเนียมต่าง ๆ ของอัครบิดร
ถ้าไม่เช่นนั้น พระบัญชาของพระเจ้าคงต้องสร้างคำถามในใจของโมเสสอย่างแน่นอน แต่ตามที่เราเห็นในตอนนี่
โมเสสเตรียมพร้อมอย่างดีที่จะรับพระบัญชาของพระเจ้า ถึงขนาดที่ท่านไม่ตั้งคำถามใด ๆ เลย

และเรายังมั่นใจได้อีกว่า เมื่อโมเสสเขียนเบญจบรรณขึ้นนั้น แหล่งข้อมูลของท่านยังรวมไปถึงเอกสารอิสระต่าง ๆ
เราเห็นข้อเท็จจริงนี้ในหลายแห่ง เช่นอพยพ 24:7 ข้อนี้บอกว่า โมเสสได้เขียน “หนังสือพันธสัญญา”
ในฐานะเอกสารอิสระที่ภายหลังท่านได้รวบรวมเข้ากับหนังสืออพยพ และในกัณดารวิถี 21:14-15 โมเสสอ้างอิงข้อมูลทางภูมิศาสตร์
จากหนังสือที่มีอยู่ก่อนแล้วที่ชื่อว่า “หนังสือแห่งบรรดาสงครามของพระเยโฮวาห์”

นอกจากนี้ ในปฐมกาล 5:1 เราอ่านพบสิ่งที่น่าสนใจอย่างชัดเจนถึงแหล่งข้อมูลวรรณกรรมภายนอก ที่เรียกกันว่า
“หนังสือลำดับพงศ์พันธุ์ของอาดัม” ตามที่คำแปลตามตัวหนังสือฉบับนี้บ่งบอก โมเสสน่าจะอ้างอิงถึงข้อมูลที่ท่านได้รับมาจาก “หนังสือ”
หรือ “หนังสือม้วน” ซึ่งเรียกว่า “**אֵפֶר**” (“**sEpher**”) ในภาษาฮีบรู ซึ่งเกี่ยวกับลูกหลานของอาดัม

ยิ่งกว่านั้น อพยพ 17:14 อ้างอิงถึงบันทึกการทำสงคราม ในข้อนี้ พระเจ้าบัญชาโมเสสว่า:

“จงบันทึกสิ่งนี้ลงในหนังสือม้วน ให้เป็นสิ่งที่ต้องจดจำตลอดไป และต้องให้โยชูวาได้ยินเรื่องนี้...”
(อพยพ 17:14)

พระบัญชาของพระเจ้าคือโมเสส ทำให้เราทราบว่า โมเสสได้เขียนบันทึกอีกฉบับต่างหาก เพื่อรายงานเหตุการณ์บางอย่าง ก่อนเขียน
นเบญจบรรณทั้งหมด

หากคุณพิจารณาหนังสือเบญจบรรณ โดยเฉพาะในกรณีของหนังสือปฐมกาล ก็จะเห็นว่าจริง ๆ แล้ว
โมเสสกำลังรวบรวมเอกสารที่เก่าแก่มาเข้าด้วยกัน เรารู้ว่าโมเสส น่าจะรู้ถึง 4 ภาษาแน่นอน คือ ภาษาอียิปต์
ท่านยังรู้ภาษาฮีบรู เนื่องจากท่านถูกเลี้ยงดูในครอบครัวฮีบรู เพราะแม่แท้ ๆ ของท่านเองเป็นแม่นมให้ท่าน เรายังรู้อีกด้วยว่า
ท่านจะต้องรู้ภาษากลางของยุคนั้น คือ ภาษาอัครคเคีย ซึ่งเป็นภาษาสากลทางการค้า และการทูต
และท่านย่อมต้องรู้ภาษาอารามค เพราะนั่นเป็นภาษาที่ชาวอิสราเอลพูดกันในช่วงต้นประวัติศาสตร์ของพวกเขาเอง
กล่าวคือ ในสมัยของอับราฮัม อิสอัค ยาโคบ และคนอื่น ๆ ดังนั้น โมเสสจึงเป็นผู้ที่ได้รับการฝึกฝนอย่างมาก
และได้รับการศึกษาดีมากจริง ๆ และเมื่อดูจากวิธีที่ท่านวางโครงสร้างหนังสือปฐมกาล ก็ปรากฏชัดว่า โมเสสกำลังบอกเราว่า
ท่านได้อ้างอิงถึงเอกสารฉบับด้วย เนื่องจากท่านได้กล่าวดังนั้นก็กับเราเป็น 10 ครั้ง

เบญจบรรณ บทที่ 1: บทนำสู่เบญจบรรณ

“นี่เป็นหนังสือลำดับพงศัพธ์เหล่านั้นของ...” หรือ “นี่เป็นเรื่องราวต่าง ๆ ของ...” และอื่น ๆ ในทำนองเดียวกัน และดูเหมือนว่าเอกสารเหล่านั้น คือ เรื่องราวที่ท่านเข้าถึงได้ เรื่องราวที่ท่านได้เก็บรักษาไว้ เรื่องราวที่ท่านได้แปล โดยอาจแปลมาจากภาษาต้นฉบับ ที่บางส่วนมาจากภาษาอารามิก หรือ อาจแปลจากภาษาคานาอัน ยุคก่อนหน้านั้น มาเป็นภาษาฮีบรู ซึ่งท่านใช้เพื่อเขียนให้กับประชาชน ซึ่งเป็นกลุ่มเดียวกับที่ท่านได้เขียนหนังสือปฐมกาลให้อ่าน

แต่หลังจากปฐมกาล ก็ไม่จำเป็นต้องเป็นแบบแผนนี้อีกต่อไป พวกคุณอ่านถึงเลวีนิติ กันดารวิถี และอื่น ๆ และแน่นอนทั้งอพยพ และเฉลยธรรมบัญญัติ หรือสี่เล่มหลังของเบญจบรรณ โมเสสกำลังเขียนหนังสือเหล่านี้ ในสถานที่ ซึ่งเหตุการณ์ต่าง ๆ ได้เกิดขึ้น สถานที่ที่โมเสสได้ใช้ชีวิตอยู่ ท่านกำลังเขียนขึ้นมา โดยเนื้อหาส่วนใหญ่ของหนังสือเหล่านั้น คือ พระวาทะของพระเจ้าที่ประทานมาผ่านผู้เผยพระวาทะของพระองค์

—ดร. ดักลาส สจวร์ต

นอกจากการยอมรับว่า แหล่งข้อมูลสำหรับเบญจบรรณ มาจากเรื่องเล่าด้วยวาจา และแหล่งวรรณกรรมอื่นแล้ว เมื่อกล่าวถึงหลักการสำคัญที่ว่า โมเสสเป็นผู้เขียน ผู้ที่ยึดมั่นในพระคัมภีร์ก็ยอมรับด้วยว่า หนังสือเบญจบรรณ ถูกเขียนขึ้นด้วยกระบวนการที่ซับซ้อน

กระบวนการ เริ่มแรก โมเสสนำเสนอข้อมูลส่วนใหญ่ในเบญจบรรณ โดยการท่องจำ ส่งผ่านด้วยวาจา ก่อนที่จะถูกบันทึกจริง ๆ คำพูดของท่านในอพยพ และ เฉลยธรรมบัญญัติช่วยให้เราเห็นตัวอย่างเรื่องนี้ได้ชัดเจน และส่วนอื่น ๆ ของเบญจบรรณ ก็น่าจะถูกนำเสนอแก่ชาวอิสราเอล ทางวาจาก่อน แล้วจึงบันทึกเป็นลายลักษณ์อักษรในภายหลัง

เป็นไปได้เช่นกัน ที่โมเสสจะใช้ผู้ช่วยส่วนตัว เช่น เลขา หรืออาลักษณ์ ให้เรียบเรียงเบญจบรรณขึ้นมา เราทราบว่าโมเสสได้รับการศึกษาในราชสำนักอียิปต์ ดังนั้น ท่านจึงน่าจะคุ้นเคยกับธรรมเนียมปฏิบัติ ในการใช้อาลักษณ์ และเลขา เพื่อบันทึกเอกสารราชการ เป็นอย่างดี ในฐานะผู้นำของอิสราเอล โมเสสน่าจะได้มอบหมายให้ผู้ช่วยส่วนตัวเขียน หนังสือเบญจบรรณ หากไม่ใช่ทั้งหมด ก็คงเป็นส่วนใหญ่ ภายใต้การกำกับของท่าน

พระคัมภีร์บ่งบอกชัดเจนว่า ผู้เขียนท่านอื่น ๆ ซึ่งได้รับการคลีจากพระเจ้า ก็ได้ใช้เลขาเช่นกัน เช่น ในเยเรมีย์ 36:4 ผู้เผยพระวาทะเยเรมีย์ส่งสาวกของท่าน คือบารุค อย่างชัดเจนว่าให้บันทึกถ้อยคำของท่าน

เราเห็นหลักฐานของแนวปฏิบัติเช่นนี้ โดยเฉพาะในรูปแบบทางวรรณกรรม ที่ไม่สอดคล้องกันของเบญจบรรณ เช่น รูปแบบการเล่าเรื่องที่ปรากฏในหลายส่วนของปฐมกาลค่อนข้างแตกต่างกัน และเราเห็นข้อแตกต่างอันเด่นชัดระหว่างภาษาฮีบรู ที่เป็นสูตรตามแบบแผนในเฉลยธรรมบัญญัติ และที่มีรูปแบบซ้ำซ้อนในหนังสือเล่มอื่น ๆ ทั้งหมดของเบญจบรรณ ทำให้เป็นไปได้ว่า ลักษณะหลากหลายเช่นนี้ สะท้อนถึงผลงานของอาลักษณ์ต่างบุคคลกัน

หลักการสำคัญที่ว่าโมเสสเป็นผู้เขียน ไม่ได้เกี่ยวข้องกับเพียงแค่แหล่งข้อมูล และกระบวนการที่โมเสสใช้เท่านั้น แต่เกี่ยวกับการปรับปรุงเบญจบรรณให้ทันสมัย หลังสมัยของโมเสสด้วย

การปรับปรุงให้ทันสมัย ตามที่เราได้เห็น นักตีความเชิงวิพากษ์ มองเบญจบรรณทั้งหมดว่าความถึงรูปแบบสุดท้ายนี้หลังจากอิสราเอลกลับจากการถูกเนรเทศ แต่ผู้ที่ยึดมั่นในพระคัมภีร์ยืนยันว่า เบญจบรรณมีต้นกำเนิดในยุคของโมเสส อย่างไรก็ตาม มีบางส่วนของเบญจบรรณที่แสดงให้เห็นว่า หลังยุคของโมเสส มีการปรับแก้เล็กน้อยเพื่อให้ทันสมัย

เบญจบรรณ บทที่ 1: บทนำสู่เบญจบรรณ

ถึงจุดนี้ เราต้องระมัดระวังอย่างยิ่ง ในการระบุวันที่ที่เบญจบรรณส่วนต่าง ๆ น่าจะถูกเขียนขึ้น เช่น นักตีความบางคนได้เสนอว่า ข้อความทุกตอนที่กล่าวถึง “ชาวฟิลิเตีย” ต้องถูกเขียนขึ้นหลังยุคของโมเสสแน่นอน แต่มุมมองนี้ห่างไกลจากความน่าเชื่อถือ ด้วยเหตุผลอย่างน้อยสามประการ หนึ่งในข้อมูลทางโบราณคดี เกี่ยวกับการดำรงอยู่ของชาวฟิลิเตียในดินแดนนี้ยังคงเป็นที่ถกเถียงกันสอง โมเสสอาจใช้คำว่า “ฟิลิเตีย” (ซึ่งแปลว่า “นักเดินทาง”) เพื่อเป็นคำบังชี้เชิงสังคมวิทยา และสาม ต่อให้คำว่า “ฟิลิเตีย” ไม่เป็นที่รู้จักในยุคของโมเสสก็ตาม ก็ยังเป็นไปได้เสมอที่การใช้คำว่า “ฟิลิเตีย” แสดงให้เห็นว่ามีการปรับแก้เล็กน้อยเพื่อเป็นประโยชน์แก่ผู้อ่านหลังยุคของโมเสส

ในทำนองเดียวกัน นักตีความได้โต้แย้งว่ารายชื่อของบรรดาผู้ที่ครอบครองแผ่นดินเอโดม ในปฐมกาล 36:31-43 เลยช่วงชีวิตของโมเสสไปนาน แต่การระบุตัวตน ของผู้ครอบครองแผ่นดินเอโดม ตามที่บันทึกในปฐมกาลนั้นไม่แน่ชัด และเป็นไปได้เช่นกันว่า ข้อความเหล่านี้ประกอบด้วยการปรับแก้เล็กน้อย เพื่อเพิ่มเติมรายชื่อหลังยุคของโมเสส

ตัวอย่างหนึ่งที่ชัดเจนของการปรับแก้เล็กน้อยในเบญจบรรณปรากฏในปฐมกาล 14:14 โดยเราอ่านพบว่า:

เมื่ออับรามได้ยินว่า พี่น้องของเขาถูกจับไปเป็นเชลย จึงระดมบ่าวไพร่ชำนาญศึกที่เกิดในครัวเรือนของเขา 318 คน
ไล่ตามพวกเขาไปถึงเมืองคาน (ปฐมกาล 14:14)

ข้อความนี้กล่าวว่า อับราม [อับราฮัม] ไล่ตามศัตรูไป “ถึงเมืองคาน” แต่เราได้เรียนรู้ในโยชูวา 19:47 ว่า ดินแดนทางตอนเหนือนี้ไม่ได้มีชื่อว่า “คาน” จนกระทั่งถึงยุคของโยชูวา ฉะนั้น หนังสือในพระคัมภีร์เองก็บ่งบอกว่า ปฐมกาล 14:14 สะท้อนให้เห็นชื่อที่ถูกปรับแก้ให้เป็นปัจจุบัน ลักษณะการปรับแก้ให้เป็นปัจจุบันเช่นนี้ น่าจะช่วยให้ผู้อ่านยุคหลังสามารถโยงเรื่องราวของอับราฮัมเข้ากับสถานที่ทางภูมิศาสตร์ที่พวกเขารู้จัก และเป็นไปได้ว่า ข้อความหลายตอนในเบญจบรรณก็ได้ถูกปรับแก้ให้เป็นปัจจุบันในแนวทางเดียวกันนี้

บางทีการปรับแก้ให้เป็นปัจจุบัน ที่สำคัญ และเป็นที่ยอมรับมากที่สุด ในเบญจบรรณนั้น ได้แก่นบันทึกเกี่ยวกับการเสียชีวิตของโมเสส ในเฉลยธรรมบัญญัติ 34 แม้กระนั้น ในข้อนี้ เราก็แทบจะไม่มีอะไรมากไปกว่าข้อความผนวกที่อธิบายว่ามีอะไรเกิดขึ้นกับผู้ที่มีอบธรรมบัญญัติแก่อิสราเอล

นอกจากการปรับแก้เล็กน้อยให้เป็นปัจจุบันเช่นนี้แล้ว ลักษณะภาษาในเบญจบรรณก็ถูกปรับแก้ให้เป็นปัจจุบันด้วยเมื่อภาษาฮีบรูพัฒนาไป งานวิจัยเมื่อไม่นานมานี้ บ่งบอกอย่างหนักแน่นว่า โมเสสเขียนเบญจบรรณ ด้วยภาษาที่นักวิชาการเรียกว่า “ภาษาฮีบรูต้นแบบ” หลักฐานจากเอกสารนานาชาติที่พบในอียิปต์ ซึ่งรู้จักกันว่า “ศาสน์อาร์มานา” บ่งบอกว่า ภาษาฮีบรูรูปแบบนี้มีความสัมพันธ์ใกล้ชิดกับภาษาถิ่นต่าง ๆ ของดินแดนคานาอัน ซึ่งใช้ในยุคของโมเสส แต่ภาษาดังกล่าวนี้น่าจะแตกต่างสิ่งที่เราพบในข้อความภาษาฮีบรูดั้งเดิมของเบญจบรรณมาก

คำถามเกี่ยวกับภาษาในพันธสัญญาเดิมเป็นคำถามที่น่าสนใจยิ่ง ภาษานี้เกิดขึ้นเมื่อใด? มาจากไหน?

ปรากฏให้เห็นที่ใด? เหล่านี้เป็นคำถามที่ทำให้คนสงสัยมาเป็นเวลานาน เพราะเกี่ยวข้องกับหลักฐานจากพื้นแผ่นดิน

จากโบราณคดี แม้กระทั่งภาษาเขียนของฮีบรูมีจริงไหม? ภาษาฮีบรูโบราณมีจริงไหม? และแน่นอน

เรามีข้อความพอสมควรที่ถูกขุดค้นพบเมื่อไม่นานมานี้ ในศตวรรษที่ 20

แต่ข้อความเหล่านี้มีมาหลังจากจากยุคของโมเสส ... แล้วอย่างไร เราจะทำอย่างไรกับเรื่องนี้ดี? เอาล่ะ

เรามีหลักฐานที่มาจากช่วง 1,300 ปี 1,400 ปี ก่อนค.ศ. ซึ่งเป็นสาส์นทางการทูตครบถ้วน เป็นเอกสารโบราณที่ถูกขุดค้นพบ

ไม่ใช่นานคานาอัน แผ่นดินของอิสราเอล หรือดินแดนที่จะกลายมาเป็นแผ่นดินของอิสราเอล แต่ในอียิปต์

เบญจบรรณ บทที่ 1: บทนำสู่เบญจบรรณ

และเขาเขียนด้วยภาษาอัคคาเดียน ซึ่งเป็นภาษาที่มีต้นกำเนิดจากเมโสโปเตเมียจริง ๆ ซึ่งเป็นภาษากลาง หรือภาษาสากลทางการทูตของยุคนั้น แต่ผู้เขียน คือ ชาวคานาอัน ซึ่งเป็นคนท้องถิ่น โดยเขียนไปถึงผู้ปกครองในอียิปต์ และพวกเขาก็มีข้อความอธิบายเล็ก ๆ อยู่ที่ขอบเอกสาร เขียนไว้ตรงนั้น และคำอธิบายนี้ถูกเขียนในภาษาคานาอัน และนี่คือจุดเชื่อมโยงของเรา ภาษาคานาอัน ในเวลานั้น คือสิ่งที่เชื่อมโยงเราเข้ากับภาษาฮีบรูในยุคของโมเสส เอาล่ะ นั่นนอ เราไม่มีบันทึกอะไร เราไม่มีสิ่งใดที่หลงเหลืออยู่จากภาษาฮีบรูในยุคของโมเสส แต่นั่นคือ จุดเชื่อมโยงของเรา นั่นคือสะพานของเรา คำอธิบายในภาษาคานาอันบนขอบเอกสารที่เรามี นำเราไปสู่ภาษาฮีบรูในยุคของโมเสส ไปสู่ภาษาฮีบรูที่เรารู้จักกันในฐานะภาษาฮีบรูมาตรฐานในพระคัมภีร์ อันเป็นที่มาของลักษณะส่วนใหญ่ของภาษาฮีบรูยุคก่อนการตกเป็นเชลย รวมทั้งเป็นภาษาที่ใช้เขียนเอกสารส่วนใหญ่ก่อนอิสราเอลถูกกวาดต้อนไปเป็นเชลย ดังนั้น สิ่งนี้จึงเป็นจุดเชื่อมโยงของเรา แม้เชื่อมโยงเราทางอ้อม แต่ก็ยังเป็นจุดเชื่อมโยงที่แท้จริง และเป็นจุดเชื่อมโยงที่สำคัญมาก

—ดร. ทอม เพตเตอร์

ในยุคสมัยของอิสราเอล ระหว่าง 1,000-600 ปีก่อนค.ศ. ภาษาดังกล่าวได้พัฒนาการเป็นสิ่งที่ในปัจจุบันเรียกว่า “ภาษาฮีบรูยุคเก่า” หรือ “ภาษาฮีบรูโบราณ” นักวิชาการมากมายเห็นพ้องว่า บางส่วนของเบญจบรรณคล้ายคลึงกับภาษาฮีบรูในชั้นตอนนี้ เช่น บางส่วนของอพยพ 15 และเฉลยธรรมบัญญัติ 32

แต่เกือบทั้งหมดของเบญจบรรณคล้ายคลึงอย่างยิ่งในด้านคำศัพท์ การสะกดคำ และไวยากรณ์ กับสิ่งที่เราเรียกในปัจจุบันว่า “ภาษาฮีบรูคลาสสิก” ซึ่งเป็นขั้นตอนวิวัฒนาการของภาษาฮีบรูที่ใช้กันในระหว่างกลางศตวรรษที่ 8 และต้นศตวรรษที่ 6 ก่อนค.ศ.

จากหลักฐานนี้ ดูเหมือนว่า ภาษาฮีบรูต้นแบบที่โมเสสใช้นั้นถูกปรับแก้ให้เป็นปัจจุบันขึ้น เป็นภาษาฮีบรูโบราณ จากนั้นก็ถูกปรับแก้ให้เป็นปัจจุบันอีกครั้ง เป็นภาษาฮีบรูคลาสสิกตามที่เรารับพบในพระคัมภีร์ภาษาฮีบรูปัจจุบัน

เป็นเรื่องสำคัญเสมอ ที่เราต้องระลึกว่า ในช่วงเวลาของพระเยซู อัครทูตของพระองค์ และผู้เผยพระวจนะของพระองค์นั้น ภาษาฮีบรูที่อยู่ในเบญจบรรณย่อมได้ผ่านทุกกระบวนการปรับแก้เหล่านี้แล้ว แต่ความจริงข้อนี้ก็ไม่ได้ยับยั้งพระเยซูหรือผู้ที่ติดตามพระองค์ จากการปฏิบัติต่อเบญจบรรณที่มีในยุคของพระองค์ในฐานะที่นำเสนออย่างสัตย์ซื่อ ต่อสิ่งที่โมเสสได้เขียนด้วยตัวท่านเอง ในฐานะผู้ติดตามพระคริสต์ในปัจจุบัน เราจึงมั่นใจได้ว่า เบญจบรรณที่เรามีในปัจจุบันก็นำเสนอข้อเขียนดั้งเดิมของโมเสสอย่างสัตย์ซื่อเช่นกัน

จนถึงตอนนี้ เราได้ศึกษามุมมองตามพระคัมภีร์ปัจจุบัน และศึกษาสมมติฐานสำคัญเบื้องต้นบางประการที่ผู้ที่ยึดมั่นในพระคัมภีร์ใช้เพื่อศึกษาเบญจบรรณแล้ว และเรายังได้พิจารณาว่าผู้ที่ยึดมั่นในพระคัมภีร์มองความเป็นผู้เขียนของพระคัมภีร์ส่วนนี้อย่างไร ตอนนี้ให้เราสังเกตบางแนวทางที่มุมมองเหล่านี้ส่งผลกระทบต่อคุณธรรมการตีความที่ผู้ที่ยึดมั่นในพระคัมภีร์ใช้

กลยุทธ์การตีความ

แม้จะอธิบายกลยุทธ์การตีความเหล่านี้ได้หลายวิธี แต่เราจะกล่าวถึงสามทิศทางหลัก ๆ ที่ผู้ที่ยึดมั่นในพระคัมภีร์นิยมใช้ หนึ่งในเราจะพิจารณาส่งที่เรากล่าวเรียกว่า การตีความประเด็นหลัก จากนั้น เราจะสำรวจการตีความเชิงประวัติศาสตร์ และท้ายที่สุด

เบญจบรรณ บทที่ 1: บทนำสู่เบญจบรรณ

เราจะสืบค้นสิ่งที่เรียกว่า การตีความเชิงวรรณกรรม กลยุทธ์เหล่านี้พึ่งพากันและกันอย่างสูง และไม่สามารถใช้ได้ผลได้ผลถ้าแยกออกจากกัน แต่ในเมื่อแต่ละกลยุทธ์มีจุดเน้นแตกต่างกัน การศึกษาที่ละกลยุทธ์จะช่วยให้เราเข้าใจดีขึ้น โดยเริ่มที่การตีความตามประเด็นหลัก

ตามประเด็นหลัก

ในการตีความประเด็นหลัก เรายกเบญจบรรณขึ้นมาเหมือนกระจกเงา เพื่อสะท้อนประเด็นต่าง ๆ ที่สำคัญต่อเรา ผู้ที่ยึดมั่นในพระคัมภีร์ มีเหตุผลชอบธรรม ที่จะเน้นบางหัวข้อ หรือประเด็นหลักในส่วนนี้ของพระคัมภีร์ แต่ตามที่เราจะได้เห็น หนังสือทุกเล่มในเบญจบรรณ ก็มีชุดลำดับความสำคัญของตัวเอง ฉะนั้น โมเสสเองก็อาจจะ หรืออาจจะไม่ได้เน้นประเด็นหลักเหล่านี้ แนวทางนี้ได้เป็นลักษณะสำคัญของการตีความของคริสเตียนมากมายในช่วงสหัสวรรษที่ผ่านมา

รายการของประเด็นหลักที่คริสเตียนเน้นย้ำนั้นยาวนาน บ้างก็เน้นที่คำถามส่วนบุคคล และข้อถกเถียงในปัจจุบัน บ้างก็ใช้เบญจบรรณ เพื่อสนับสนุนมุมมองของพวกเขาในศาสนศาสตร์เชิงระบบตามแนวทางดั้งเดิม ตัวอย่างเช่น เบญจบรรณเปิดเผยสิ่งต่าง ๆ มากมายเกี่ยวกับพระเจ้า อีกทั้งยังใช้เวลาอย่างมากในการกล่าวถึงแง่มุมต่าง ๆ ของมนุษยชาติ และเบญจบรรณก็ให้ความสนใจในสิ่งทรงสร้างอื่น ๆ ที่เหลือโดยทั่วไปอย่างมากด้วย

ทีนี้ หนึ่งในจุดอ่อนสำคัญที่สุด ของการตีความประเด็นหลักก็คือ มักจะลดความสำคัญของข้อเท็จจริงที่ว่า ประเด็นหลักแรกเริ่มของโมเสสมีไว้เพื่อชาวอิสราเอลที่ติดตามท่านไปสู่แผ่นดินพระสัญญา และเนื่องจากการที่แทบจะไม่ได้ใส่ใจในบริบทดั้งเดิมเลย การตีความประเด็นหลักจึงแทบจะไม่ได้ช่วยอะไรนอกจากดึงความสนใจไปยังประเด็นย่อย

ฉะนั้น เราก็ควรระลึกเสมอว่า พันธสัญญาใหม่รับรองการใช้แนวทางนี้กับเบญจบรรณ พระเยซู และผู้เขียนพันธสัญญาใหม่อ้างอิงหนังสือของโมเสสเมื่อกล่าวถึงประเด็นต่าง ๆ เช่นความชอบธรรม โดยความเชื่อ การหย่าร้าง ความศรัทธา ความเชื่อ และการกระทำ และประเด็นค่อนข้างปลีกย่อยอีกมากมายในส่วนนี้ของพระคัมภีร์ ดังนั้น คราบไคที่เราไม่ตีความประเด็นเหล่านี้ว่าเป็นแก่นสารของพระวจนะเล่มต่าง ๆ การตีความประเด็นหลักก็สามารถเป็นแนวทางอันมีค่าในการศึกษาเบญจบรรณ

นอกจากกลยุทธ์การตีความประเด็นหลักแล้ว ผู้ที่ยึดมั่นในพระคัมภีร์ ก็มักจะสำรวจเบญจบรรณโดยใช้สิ่งที่เราอาจเรียกว่าการตีความเชิงประวัติศาสตร์

เชิงประวัติศาสตร์

ผู้ที่ยึดมั่นในพระคัมภีร์ไม่เพียงเชื่อว่าประเด็นหลักทางศาสนศาสตร์ของเบญจบรรณเป็นความจริงเท่านั้น แต่โดยทำตามตัวอย่างของพระเยซู อัครทูต และผู้เผยพระวจนะของพระองค์ เราเชื่อเช่นกันว่าบันทึกทางประวัติศาสตร์ในเบญจบรรณก็เป็นความจริง ด้วยเหตุนี้ ผู้ที่ยึดมั่นในพระคัมภีร์มักตีความเบญจบรรณว่าเป็นหนทางหนึ่งในการค้นพบสิ่งที่เกิดขึ้นในอดีต

เบญจบรรณ บทที่ 1: บทนำสู่เบญจบรรณ

เราได้กล่าวแล้วว่า กลยุทธ์การตีความประเด็นหลัก มองเบญจบรรณว่าเป็นเหมือนกระจกเงาที่สะท้อนประเด็นต่าง ๆ ที่เราสนใจ แต่การวิเคราะห์เชิงประวัติศาสตร์ มองเบญจบรรณว่าเป็นเหมือนหน้าต่างสู่ประวัติศาสตร์ กล่าวคือ เรามองผ่านหนังสือต่าง ๆ ของโมเสส เพื่อสำรวจประวัติศาสตร์ที่อยู่เบื้องหลังหนังสือเหล่านั้น

ปฐมกาลได้เรียงประวัติศาสตร์จากการทรงสร้าง ไปถึงยุคของโยเซฟ เค้าโครงหลักของอพยพ ต่อเนื่องจากความตายของโยเซฟ ไปจนถึงช่วงเวลาที่อิสราเอลตั้งค่ายพร้อมกับโมเสส ที่เชิงภูเขาซีนาย เลวีนดิอธิบายขยายความพระบัญญัติ และพิธีกรรมบางอย่างที่ได้รับเมื่ออยู่ที่ภูเขาซีนาย กันดารวิถีได้เรียงการเดินทางของชาวอิสราเอล และรุ่นที่สอง ในช่วงการอพยพจากภูเขาซีนายไปยังที่ราบโมอับ และเฉลยธรรมบัญญัติอธิบายขยายความคำพูดต่าง ๆ ของโมเสสที่มีต่ออิสราเอล ณ ที่ราบโมอับ เมื่อพวกเขากำลังจะเข้าสู่แผ่นดินคานาอัน ในการตีความเชิงประวัติศาสตร์ ผู้ที่ยึดมั่นในพระคัมภีร์ได้ใช้ประโยชน์จากแนวทางเชิงประวัติศาสตร์อันค่อนข้างขัดแย้งนี้

แม้การตีความเชิงประวัติศาสตร์จะมีคุณค่า แต่การศึกษาเบญจบรรณในแนวทางนี้ก็ยังมีข้อจำกัดเช่นกัน เช่นเดียวกับกรวิเคราะห์ประเด็นหลัก การตีความเชิงประวัติศาสตร์ให้ความสนใจต่อโมเสส และผู้รับสารดั้งเดิมของท่านน้อยมาก แต่กลับกลายเป็นว่า แนวทางนี้มุ่งไปที่สิ่งที่พระเจ้ากระทำในช่วงเวลาต่าง ๆ ก่อนที่พระเจ้าจะเล่มต่าง ๆ ในเบญจบรรณจะถูกเขียนขึ้น พระเจ้ากระทำสิ่งใดต่ออัครทูตและอัครทูต? อะไรคือ นัยยะสำคัญของน้ำท่วมสมัยโนอาห์? อับราฮัมมีปฏิสัมพันธ์กับพระเจ้าอย่างไร? พระเจ้ากระทำสิ่งใดสำเร็จเมื่ออิสราเอลข้ามทะเลแดง? การค้นคว้าเหล่านี้มีเหตุผลอันชอบธรรม แต่ก็ได้ลดความสำคัญของโมเสสในฐานะผู้เขียนและอิสราเอลในฐานะผู้รับสารดั้งเดิม

ชัดเจนว่าผู้ที่ยึดมั่นในพระคัมภีร์ได้ใช้ประโยชน์หลายประการจากทั้งการตีความประเด็นหลักของเบญจบรรณ และการตีความเบญจบรรณเชิงประวัติศาสตร์ แต่ในไม่กี่ทศวรรษที่ผ่านมา ก็มีแนวทางที่สาม ที่ก้าวขึ้นมาอยู่แถวหน้า นั่นคือ สิ่งที่เราอาจเรียกว่า การตีความเชิงวรรณกรรม

เชิงวรรณกรรม

ตามที่เราได้เห็น การตีความประเด็นหลักมองเบญจบรรณว่าเป็นกระจกเงาที่สะท้อนประเด็นหลักต่าง ๆ ที่สำคัญต่อเรา การวิเคราะห์เชิงประวัติศาสตร์มองเบญจบรรณในฐานะหน้าต่างสู่เหตุการณ์ทางประวัติศาสตร์ ในช่วงก่อนที่เบญจบรรณจะถูกเขียนขึ้น ตรงกันข้าม การวิเคราะห์เชิงวรรณกรรมมองเบญจบรรณว่าเป็นภาพวาด เป็นงานวรรณศิลป์ที่ถูกออกแบบมา ให้มีผลกระทบต่อผู้รับสารดั้งเดิมในแนวทางต่าง ๆ โดยเฉพาะ จุดสำคัญก็คือ การตีความเชิงวรรณกรรม ถามว่า เมื่อโมเสสเขียนเบญจบรรณ ท่านตั้งใจทำอะไร เพื่อสร้างผลกระทบต่อผู้รับสารชาวอิสราเอลดั้งเดิมของท่าน?

อาจกล่าวได้ว่า โมเสสมีหลายจุดประสงค์ แต่จะมีประโยชน์กว่า ถ้าเราอธิบายจุดประสงค์เหล่านี้ในแนวทางกว้าง ๆ ตามเป้าหมายของโมเสส ในฐานะผู้นำของอิสราเอลที่พระเจ้าแต่งตั้ง ดังนี้ว่า

โมเสสเขียนเบญจบรรณ เพื่อเตรียมอิสราเอลให้พร้อมที่จะปรนนิบัติพระเจ้าอย่างสัตย์ซื่อ ในการยึดครองแผ่นดินพระสัญญา และลงหลักปักฐานที่นั่น

แทนที่จะจะไปตีประเด็นหลักต่าง ๆ มากมายอย่างเป็นนามธรรม หรือมองเหตุการณ์ต่าง ๆ ด้วยความสนใจทางประวัติศาสตร์เท่านั้น ทุกประเด็นหลัก และทุกบันทึกทางประวัติศาสตร์ในเบญจบรรณถูกออกแบบ เพื่อให้จุดประสงค์ข้างต้นคล่อง ไม่ทางใดก็ทางหนึ่ง

เบญจบรรณ บทที่ 1: บทนำสู่เบญจบรรณ

การตีความเชิงวรรณกรรม ขอมริบว่าโมเสสเขียนอยู่ระหว่างสองช่วงเวลา เมื่อท่านเขียนหนังสือเบญจบรรณขึ้น ในด้านหนึ่ง โมเสสเขียนเกี่ยวกับสิ่งที่เราอาจเรียกว่า “โลกใบนั้น” ได้แก่ บรรดาเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในอดีต เหตุการณ์มากมายในหนังสือปฐมกาลเกิดขึ้นก่อนช่วงชีวิตของโมเสสเป็นเวลานาน อพยพ และเสวีนิติ เน้นที่เหตุการณ์ในช่วงเวลาของชาวอิสราเอลรุ่นแรกที่อยู่พอกจากอียิปต์ กันดารวิถี และเฉลยธรรมบัญญัติครอบคลุมเหตุการณ์ในช่วงเวลาของชาวอิสราเอลรุ่นแรก ไปจนถึงช่วงเวลาของรุ่นที่สอง เมื่อโมเสสเขียนหนังสือแต่ละเล่มในเบญจบรรณ ท่านมีช่วงเวลาต่าง ๆ เหล่านี้ตั้งแต่อดีตอยู่ในความคิดของท่านด้วยแล้ว

อย่างไรก็ตาม ในอีกด้านหนึ่ง โมเสสก็เขียนสำหรับ “โลกของพวกเขา” ด้วย คือสำหรับช่วงเวลาที่ผู้รับสารดั้งเดิมดำเนินชีวิตอยู่ โมเสสใช้ประโยชน์จากอดีตที่อยู่ใน “โลกใบนั้น” เพื่อสอนผู้รับสารของท่านว่าควรจะทำ กระทบ และรู้สึกอย่างไร ในการปฏิบัติพระเจ้าใน “โลกของพวกเขา” เพื่อบรรลุเป้าหมายนี้ โมเสสเขียนเกี่ยวกับ “โลกใบนั้น” ในแบบที่จะเชื่อมโยงกับ “โลกของพวกเขา”

โมเสสเชื่อมโยงอดีตเข้ากับผู้รับสารดั้งเดิมของท่าน ในสามแนวทางหลัก ท่านเล่าเรื่องราวในอดีตเพื่อสร้างภูมิหลัง หรือค้นกำเนิดของประสบการณ์ในปัจจุบันของผู้รับสารของท่าน ท่านยังได้มอบตัวอย่างให้เขาสามารถเลียนแบบ หรือปฏิเสธได้ และท่านออกแบบเรื่องราวของท่านให้เป็นสิ่งบอกเหตุล่วงหน้าสำหรับโลกของผู้รับสารของท่าน

บางครั้งโมเสสก็นำเสนอความเชื่อมโยงเหล่านี้อย่างค่อนข้างชัดเจน เช่น ในปฐมกาล 15:12-16 โมเสสบอกผู้รับสารของท่าน เกี่ยวกับภูมิหลังของพระสัญญาพระเจ้าที่จะนำพวกเขาออกจากอียิปต์ พระสัญญานี้กำลังถูกทำให้สำเร็จในช่วงเวลาของพวกเขา ในปฐมกาล 2:24 โมเสสอธิบายว่า การแต่งงานของอาดัม และเอวา เป็นแบบอย่างสำหรับการแต่งงานท่ามกลางประชากรที่สัตย์ซื่อของพระเจ้า และในปฐมกาล 25:23 โมเสสรายงานว่าการคืนดีกัน ระหว่างยาโคบ และเอซาว ในครรภ์ของมารดา คือสิ่งบอกเหตุล่วงหน้าของการต่อสู้กันในยุคของพวกเขา ระหว่างผู้รับสารดั้งเดิมชาวอิสราเอลของท่าน กับชาวเอโดม

ความเชื่อมโยงอันชัดเจนระหว่าง “โลกใบนั้น” และ “โลกของพวกเขา” ปรากฏอยู่ประปรายในเบญจบรรณ แต่ส่วนใหญ่ ความเชื่อมโยงเหล่านี้ถูกสื่อออกมาทางอ้อม ดังนั้น ความพยายามหลักอย่างหนึ่งของการตีความเชิงวรรณกรรม ก็คือ เพื่อวินิจฉัยว่าโมเสสเชื่อมโยง “โลกใบนั้น” แห่งอดีต เข้ากับ “โลกของพวกเขา” ของผู้รับสารดั้งเดิมของท่านอย่างไร

เป็นเวลาหลายศตวรรษ การตีความเบญจบรรณ ได้เน้นที่ประเด็นหลัก และกลยุทธ์ทางประวัติศาสตร์มากกว่าการวิเคราะห์เชิงวรรณกรรม ดังนั้น ในบทเรียนของเราเกี่ยวกับหนังสือของโมเสส เราจะอุทิศเวลาส่วนใหญ่ไปที่การตีความเชิงวรรณกรรม เราจะวิเคราะห์ว่า โมเสสก่อร่างเนื้อหาของหนังสือแต่ละเล่มอย่างไร เพื่อแสดงภูมิหลัง ตัวอย่าง และสิ่งบอกเหตุในอนาคต ตามประสบการณ์ของผู้รับสารของท่าน เราจะสำรวจว่าโมเสสเน้นสิ่งใดสำหรับผู้รับสารดั้งเดิม ท่านเชื่อมโยงเนื้อหาของหนังสือของท่านเข้ากับชีวิตของพวกเขาอย่างไร และท่านนำผู้รับสารดั้งเดิมชาวอิสราเอล ไปสู่การปฏิบัติพระเจ้าอย่างสัตย์ซื่ออย่างไร ในยุคของพวกเขา

เบญจบรรณ บทที่ 1: บทนำสู่เบญจบรรณ

สรุป

ในบทนำสู่เบญจบรรณนี้ เราได้ศึกษาวิเคราะห์ลักษณะสำคัญบางประการของแนวทางยุคปัจจุบันที่ใช้วิพากษ์ส่วนของพระคัมภีร์ เราได้พิจารณาว่า สมมติฐานเบื้องต้นของนักตีความเชิงวิพากษ์มีบทบาทอย่างไร ในการนำไปสู่มุมมองบางประการเกี่ยวกับผู้เขียนเบญจบรรณ และการตีความบางประเภทโดยเฉพาะ เรายังได้พิจารณามุมมองของผู้ที่ยึดมั่นในพระคัมภีร์ในปัจจุบัน และได้เห็นว่าสมมติฐานเบื้องต้นของพวกเขา ซึ่งนำไปสู่มุมมองที่แตกต่างไปอย่างมากเกี่ยวกับผู้เขียน และการตีความอย่างไร

เมื่อเราดำเนินการสำรวจเบญจบรรณต่อไป เราจะเห็นว่าแนวพิจารณาเบื้องต้นเหล่านี้ มีบทบาทสำคัญมาก และเมื่อเราตระหนักถึงบทบาทดังกล่าว เราก็จะพบว่า เรามีความพร้อมยิ่งขึ้นที่จะศึกษาส่วนที่เป็นรากฐานพระคัมภีร์ ตามเส้นทางการศึกษานั้น เราจะพิจารณาคำถามเช่น: เหตุใดโมเสสจึงเขียนหนังสือแต่ละเล่มในเบญจบรรณ? จุดประสงค์แรกเริ่มของหนังสือเหล่านี้คืออะไร? อะไร คือนัยยะต่าง ๆ ของเบญจบรรณสำหรับผู้รับสารดั้งเดิมของโมเสส? โดยการตอบคำถามลักษณะนี้ เราจะค้นพบทิศทางอันสำคัญยิ่งที่มุ่งไปสู่ความหมายดั้งเดิมของโมเสส ยิ่งกว่านั้น เราจะไม่เพียงได้เห็นหนังสือห้าเล่มแรกของพระคัมภีร์ ไม่เพียงทำหน้าที่เป็นมาตรฐานเก่าแก่ที่สุดของความเชื่อของอิสราเอลในยุคของ โมเสสเท่านั้น แต่เรายังจะได้ค้นพบด้วยว่าหนังสือเหล่านี้ควรทำหน้าที่เป็นมาตรฐานของความเชื่อของเราอย่างไร เมื่อเราติดตามพระคริสต์ในปัจจุบัน

เบญจบรรณ บทที่ 1: บทนำสู่เบญจบรรณ

วิทยากร

ดร. สก็อตต์ เรดด์ (ผู้ดำเนินรายการ) เป็นอธิการบดี และรองศาสตราจารย์ด้านพันธสัญญาเดิม วิทยาลัยพระคริสต์ธรรมปฏิรูป ที่กรุงวอชิงตัน ดี ซี ดร. เรดด์ได้รับปริญญาศาสนศาสตร์มหาบัณฑิต จากวิทยาลัยพระคริสต์ธรรมปฏิรูป และได้รับปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต และ ปริญญาคุณวุฒิบัณฑิตจากมหาวิทยาลัยคาทอลิกแห่งอเมริกา สถาบันศาสนศาสตร์อ็อกส์ตันที่ประเทศมอลต้า และสถาบันฝึกอบรมนานาชาติในแคว้นเมดิเตอร์เรเนียน ดร. เรดด์มีส่วนร่วมในเอกสารตีพิมพ์มากมาย เช่น “เทเบิลทอล์ค” (องค์กรสร้างสาวก “พันธกิจจิกอนเนียร์”) หนังสือพิมพ์ “เดอะ วอชิงตันโพสต์” และ วารสารวิชาการคริสเตียน “เฟิร์สทริงส์” นอกจากนี้ ท่านยังได้ตีพิมพ์บทความ “Constituent Postponement in Biblical Hebrew Verse” (“การเปลี่ยนตำแหน่งของส่วนประกอบทางวากยสัมพันธ์ในบทกวีภาษาฮีบรูในพระคัมภีร์”) (Society of Biblical Literature, 2014) และ “อย่างสุดหัวใจ: มุมมองตามพระคัมภีร์ว่าด้วยพระบัญญัติข้อสำคัญที่สุดและความมั่งคั่งส่วนบุคคล” (“Wholehearted: A Biblical Look at the Greatest Commandment and Personal Wealth”) (Institute for Faith, Work & Economics, 2016)

ศาสตราจารย์ ไมเคิล กิลโลด เป็นรองศาสตราจารย์ด้านพระคริสต์ธรรมคัมภีร์ศึกษา วิทยาลัยพระคริสต์ธรรมปฏิรูป ในเมืองออร์แลนโด รัฐฟลอริดา

ดร. กอร์ดอน เอช จอห์นสัน เป็นศาสตราจารย์ด้านพันธสัญญาเดิมศึกษา วิทยาลัยพระคริสต์ธรรมคัลลัส

ดร. เกรก เอส คินเนอร์ เป็นประธานเกียรติภูมิ เอฟ เอ็ม และ อคา ทอมป์สัน ของพระคริสต์ธรรมคัมภีร์ศึกษา วิทยาลัยพระคริสต์ธรรมแอสบิวรี

ดร. จอห์น ออสวอลท์ เป็นอาจารย์รับเชิญ ผู้ทรงคุณวุฒิ ด้านพันธสัญญาเดิม วิทยาลัยพระคริสต์ธรรมแอสบิวรี

ดร. ทอม เพตเตอร์ เป็นรองศาสตราจารย์ด้านพันธสัญญาเดิม วิทยาลัยพระคริสต์ธรรมกอร์ดอน-คอนเวลล์

ดร. ริชาร์ด พแรตต์ จูเนียร์ เป็นประธานของ องค์กรผู้รับใช้แห่งสหัสวรรษที่สาม (Third Millennium Ministries) และศาสตราจารย์วุฒิคุณด้านพันธสัญญาเดิม วิทยาลัยพระคริสต์ธรรมปฏิรูป วิทยาเขตออร์แลนโด

ดร. ไบรอัน ดี รัสเซล เป็นศาสตราจารย์ด้านพระคริสต์ธรรมคัมภีร์ศึกษา และเป็นคณบดีสำนักวิชาพันธกิจ ในเขตเมือง วิทยาลัยพระคริสต์ธรรมแอสบิวรี ในเมืองออร์แลนโด รัฐฟลอริดา

ดร. ดักลาส สจวร์ต เป็นศาสตราจารย์ด้านพันธสัญญาเดิม วิทยาลัยพระคริสต์ธรรมกอร์ดอน-คอนเวลล์

ดร. เดวิด แทลลี เป็นศาสตราจารย์ด้านพระคริสต์ธรรมคัมภีร์ศึกษา และศาสนศาสตร์ โรงเรียนพระคริสต์ธรรมทัลบอดแห่งมหาวิทยาลัยไบโอลา และเป็นประธานของพระคริสต์ธรรมคัมภีร์ศึกษาและศาสนศาสตร์ของภาควิชาพันธสัญญาเดิม

เบญจบรรณ บทที่ 1: บทนำสู่เบญจบรรณ

อภิธานศัพท์

“อามานูเอนซิส” (amanuensis) - เลขานุการ หรือ อาลักษณ์

หนังสือพันธสัญญา - ชุดธรรมบัญญัติ ที่พบในอพยพ 20:18-23:33 ซึ่งพระเจ้าประทานแก่โมเสส บนภูเขาซีนาย

การวิพากษ์ร่วมสมัย - แนวทางการวิพากษ์ที่ค่อนข้างเป็นปัจจุบัน และมีอิทธิพล
ซึ่งมักเน้นการตีความพระคัมภีร์ตามลักษณะที่ปรากฏในปัจจุบัน

อิงหนังสือ “เฉลยธรรมบัญญัติ” (เอกสาร “ดี”) - ตามแนวทางของการวิพากษ์แหล่งข้อมูล นี่คือ แหล่งข้อมูลทางวรรณกรรมแบบที่สาม
สำหรับเบญจบรรณ เรียกว่า “ดี” ในภาษาอังกฤษว่า “ดี” เนื่องจากข้อมูลหลักปรากฏอยู่ในหนังสือเฉลยธรรมบัญญัติ (Deuteronomy)

“เอล เอลีโอน” - พระนามของพระเจ้าในพระคัมภีร์ มีความหมายว่า “พระเจ้าสูงสุด”

“เอล ชัดดี” - พระนามของพระเจ้าในพระคัมภีร์ มีความหมายว่า “พระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์”

“เอล” / “เอลโฮม” - คำภาษาฮีบรู แปลว่า “พระเจ้า”

อิงพระนาม “เอลโฮม” (เอกสาร “อี”) - ตามแนวทางของการวิพากษ์แหล่งข้อมูล นี่คือ
แหล่งข้อมูลทางวรรณกรรมแบบที่สองสำหรับเบญจบรรณ เรียกว่า “อี” ในภาษาอังกฤษว่า “อี” เนื่องจากพระเจ้าถูกเรียกด้วยพระนาม
“เอลโฮม” (Elohim) ในข้อความในเอกสารนี้

ผู้ที่ยึดมั่นในพระคัมภีร์ (evangelical/evangelicals) - คำที่ใช้เรียก กลุ่มคริสเตียน และความเคลื่อนไหวของคริสเตียนมากมาย แต่ละกลุ่ม
เป็นคำที่นักปฏิรูปมักใช้เพื่อแยกโปรเตสแตนต์ ออกจากโรมันคาทอลิก ตามความหมายในปัจจุบัน คำนี้มักหมายถึงกลุ่มคริสเตียน
ที่ยืนยันสิทธิอำนาจอันปราศจากข้อสงสัยของพระคัมภีร์

การวิพากษ์รูปแบบ - แนวทางการวิพากษ์พันธสัญญาเดิม ซึ่งเน้นที่ข้อสันนิษฐาน ตามธรรมเนียมการถ่ายทอดด้วยวาจา
อันนำไปสู่แหล่งข้อมูลเอกสารของเบญจบรรณ

คาร์ล ไฮน์ริช กราฟ - (1815-1869) นักวิชาการด้านพันธสัญญาเดิมชาวเยอรมัน และผู้เขียน
“หนังสือเชิงประวัติศาสตร์ด้านพันธสัญญาเดิม”

อติเทวนิยม - ความเชื่อ ที่ว่ามีเทพมากมาย แต่อุทิศตนเพื่อสักการะเทพเพียงองค์เดียวเป็นพิเศษ

แนวคิดธรรมชาตินิยม - ความเชื่อที่ว่า ต่อให้ความเป็นจริงด้านจิตวิญญาณดำรงอยู่ก็ตาม สิ่งเหล่านี้ไม่มีผลกระทบต่อ
ที่สังเกตได้ต่อโลกที่มองเห็นได้ และก็ไม่มีส่วนใด ๆ ในการค้นคว้าทางวิชาการ

เบญจบรรณ บทที่ 1: บทนำสู่เบญจบรรณ

ประวัติศาสตร์นิยมเชิงธรรมชาติ – ความเชื่อที่ว่า วิธีที่ดีที่สุดที่จะเข้าใจเรื่องใดก็ตาม ก็คือการเข้าใจว่าสิ่งนั้น ได้พัฒนาผ่านกาลเวลา และตามครรลองต่าง ๆ ของธรรมชาติอย่างไร

ภาษาฮีบรูโบราณ – รูปแบบภาษาฮีบรู ที่ใช้กันระหว่าง 1,000 -600 ปี ก่อนคศ.

เบญจบรรณ – หนังสือห้าเล่มแรกในพันธสัญญาเดิม

พหุเทวนิยม – ความเชื่อในสารพัดเทพ

อิงเอกสารที่ปุโรหิตเขียน (เอกสาร “พี”) - ตามแนวทางของการวิพากษ์แหล่งข้อมูล นี่คือ แหล่งข้อมูลทางวรรณกรรมแบบที่สี่สำหรับเบญจบรรณ เรียกย่อ ๆ ในภาษาอังกฤษว่า “พี” เนื่องจากข้อมูลหลักสันนิษฐานว่าเขียนขึ้นโดยปุโรหิต (Priests) กลุ่มหนึ่ง

ภาษาฮีบรูต้นแบบ – รูปแบบภาษาฮีบรูโบราณ ซึ่งสัมพันธ์ใกล้ชิดกับภาษาถิ่นของคานาอันที่ใช้กันในยุคของโมเสส

การวิพากษ์การจัดเรียบเรียง – แนวทางการวิพากษ์พระคัมภีร์ ซึ่งเน้นศึกษาว่า เอกสารตามที่สมมุติว่ามีอยู่นั้น ถูกรวบรวม และเรียบเรียง จนกลายเป็นข้อความในพระคัมภีร์ที่เรามีในวันนี้ ได้อย่างไร

“ซิทเซ อิม เลเบน” (“Sitz im Leben”) – วลีภาษาเยอรมัน แปลว่า “ฉากชีวิต” หรือ “บริบททางวัฒนธรรม”

การวิพากษ์แหล่งข้อมูล – หรือ “การวิพากษ์เชิงวรรณกรรม” เป็นแนวทางแรกเริ่ม ในการวิพากษ์พันธสัญญาเดิม โดยเน้นที่การระบุ และการตีความส่วนต่าง ๆ ของเบญจบรรณ ที่เชื่อว่ามาจากแหล่งข้อมูลลายลักษณ์อักษรที่เป็นอิสระต่อกัน

โลกโบราณ – โลกที่ผู้เขียนพระคัมภีร์เขียนถึง

โลกของพวกเขา – โลกที่ผู้รับสารดั้งเดิมของพระคัมภีร์มีชีวิตอยู่

การวิพากษ์ธรรมเนียม – หรือ “การวิพากษ์เชิงประวัติศาสตร์ และธรรมเนียม” เป็นแนวทางในการวิพากษ์พระคัมภีร์ โดยเน้นว่า เรื่องราวแรกเริ่ม โบราณที่ถ่ายทอดมาด้วยวาจา และข้อความลายลักษณ์อักษรพัฒนาขึ้น จนกลายเป็นมุมมองด้านศาสนศาสตร์ และการเมืองที่ซับซ้อน

จูเลียส เวลเฮาเซน – (1844-1918) นักศาสนศาสตร์ชาวเยอรมัน ผู้พัฒนาสมมติฐานเชิงเอกสารเกี่ยวกับเบญจบรรณ

“ยาห์เวห์” – พระนามของพระเจ้าในภาษาฮีบรู ซึ่งมาจากวลี “เราเป็นซึ่งเราเป็น” มักถูกแปลว่า “พระเจ้าผู้เป็นเจ้า”

“ยาห์เวห์ เอโลฮิม” – วลีที่ถ่ายทอดเสียงมาจากภาษาฮีบรู แปลว่า “พระเจ้า องค์พระเจ้าผู้เป็นเจ้า”

“ยาห์เวห์ ยิเรห์” – วลีที่ถ่ายทอดเสียงมาจากภาษาฮีบรู แปลว่า “พระเจ้าผู้เป็นเจ้า ทรงจัดเตรียม”

เบญจบรรณ บทที่ 1: บทนำสู่เบญจบรรณ

อิงพระนาม “ยี่ห้อ” (เอกสาร “เจ”) – ตามแนวทางของการวิพากษ์แหล่งข้อมูล

นี่คือแหล่งข้อมูลทางวรรณกรรมที่เก่าแก่ที่สุดสำหรับเบญจบรรณ เรียกย่อ ๆ ในภาษาอังกฤษว่า “เจ” เนื่องจากพระนามหลักของพระเจ้าในข้อความต่าง ๆ ที่สอดคล้องกับแหล่งข้อมูลลายลักษณ์อักษรนี้ ก็คือ “ยี่ห้อ” ซึ่งขึ้นต้นด้วยตัวอักษร “เจ” (J) ในภาษาเยอรมัน